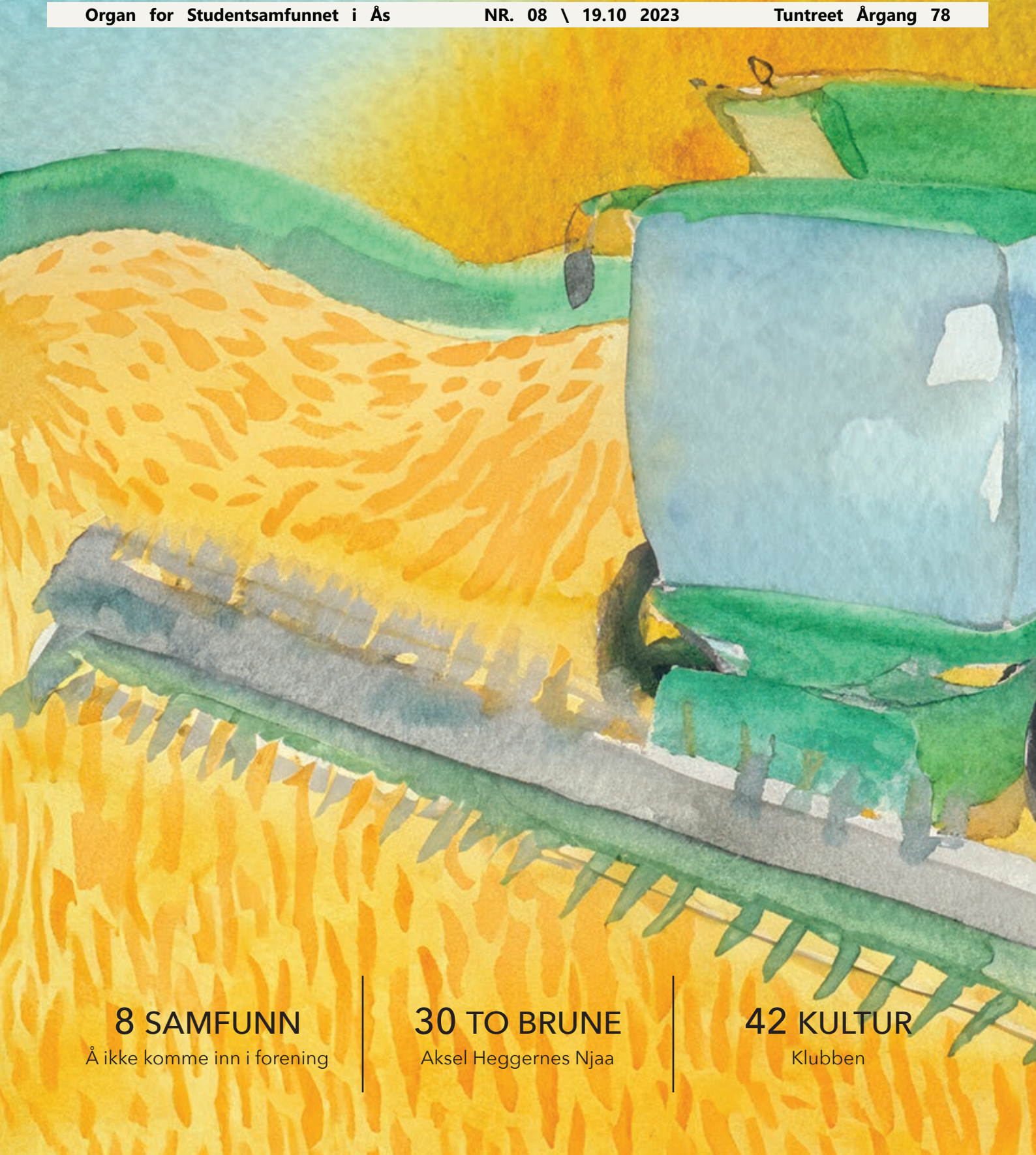

TUNTREET

Organ for Studentsamfunnet i Ås

NR. 08 \ 19.10 2023

Tuntreet Årgang 78

8 SAMFUNN

Å ikke komme inn i forening

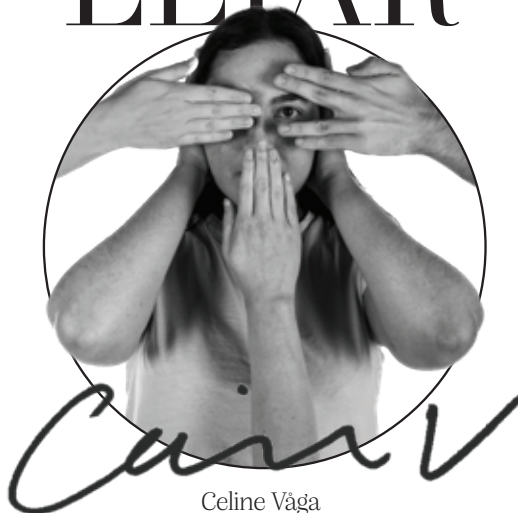
30 TO BRUNE

Aksel Heggernes Njaa

42 KULTUR

Klubben

LEIAR

Celine Våga
 Ansvarlig redaktør
 tuntreet@samfunnetiaas.no

Fikk du med deg at det er krig i verden?

Visste du at det for øyeblikket er krig i verden, og at det dør både sivile og militære mens du leser dette? Du husker kanskje at det brøt ut krig mellom Ukraina og Russland for litt siden. Og så glemte du det kanskje? Vel, det gjorde i hvert fall jeg. Det har gått over ett år siden hele verdens media annonserte at det nå var krig i Europa, og jeg (og kanskje flere) har ikke kjent det på kroppen siden.

Det er en fæl erkjennelse, men en ærlig en: for de aller fleste nordmenn er verdens elendighet og vold noe fjernt. Ja, vi minnes på det støtt og stadig og hytter neven i været for dårskapen som krig og konflikt er. Men så fortsetter hverdagen som den alltid har. Oppgaver skal skrives, middager skal planlegges og familien skal besøkes til jul. Livet fortsetter som før, og krig i verden er ikke en del av livene våre.

Hva er det som gjør at vi ikke får med oss eller bryr oss om slike elendigheter i verden? Jeg vet ikke med deg, men medieoppslag om skoleskytinger i USA får meg ikke engang til å blunke lenger. Vi bombarderes med krigsoppslag, vold og kriminalitet fra alle kanaler, for så å scrolle videre og se på kattevideoer i neste sekund.

Kanskje vi rett og slett er blitt for numne, eller bare lukker oss inne i en trygg boble for å slippe å tenke på slike elendigheter. Uvitenhet er lykke, ikke sant?

Misforstå meg rett, det er nok mange her som kjenner verdens krig og elendighet, både nært og hver eneste dag. Mange har nok venner og familie som påvirkes av krigen, eller kanskje til og med påvirkes direkte selv. Men sannsynligvis var ikke krig og usikkerhet over din egen morgendag det første du tenkte på da du stod opp i dag. Og det er da ikke feil, det heller? Vi bor i et land hvor det heldigvis ikke er konflikter eller krig, og hvor problemene er på størrelse med vinterdekk og strømpriser. Luksusproblemer, rett og slett.

Jeg vet med meg selv at jeg ikke er alene i å glemme at det er krig og uroligheter i verden. Men, jeg mistenker også at denne 'uvitenheten' og glemselen også er noe selvpåført. Vi velger å ikke engasjere oss i tematikken fordi vi ikke tørr å forstyrre hverdagen, eller fordi vi ikke ser noe poeng i å gjøre det. For hvilken forskjell gjør det egentlig at vi faktisk lytter til skrikene og ser på de grusomme videoene; sannsynligvis den samme som om vi bare hadde glemt det. Håper egentlig noen kan motbevise meg her.

TUNTREET

Utgåve	Daudlinje	Utgjeving
6	31.08	08.09
7	21.09	29.09
8	12.10	20.10
9	02.11	10.11
10	23.11	01.12

REDAKSJONEN

ANSVARLEG REDAKTØR
 Celine Våga

JOURNALISTREDAKTØR
 Martin Hansebråten

REDAKSJONSASSISTENT
 Julie Anine Strømme

JOURNALISTAR
 Marie Tjelta
 TPO

Åsmund Godal Tunheim
 Tobias Waage Bremnes
 Henrik Bakken

FOTOANSVARLEG
 Tuva Hebnes
 FOTOGRAFAR
 Ingunn Reimers
 Ben Børildsen

Even Amandus Haslund
 Thale Jensen Henvrøy
 Håvard Røgeberg Magelssen

KORREKTURANSVARLEG
 Aurora Tvete-Berger Amdam Helland
 KORREKTUR
 Mari Marken
 Marthe Sponberg
 Johanna W. Hidle
 Vilde Kjelsrud Pedersen

INNHALD

20

22

30

42

4	Rotskudd: Hva f**n gjør du på scena egentlig?
5	Studentting 5
6	Ny leder av NSO
8	Å ikke komme inn i forening
13	Generalforsamling
14	Alumni: Mari S. Austigard
16	Karrieredagen Høsten 2023
18	Rotskudd: Det er på tide å streike!
20	Utenomrix: Blinder'n
22	Jordbrukerlaget
25	Napp-ut: Dikt // Odel(skatalog)
29	En bokanmeldelse
30	To brune med Aksel Heggernes Njaa
34	Erotisk leserinnlegg: TRI-SOLARIS
39	Revy: PB
40	Revy: Broderskapet Unity
41	Revy: Feminin og Fornem
42	Klubben
44	Reisebrev fra København
46	Spalter
48	Spillsidene

LAYOUTANSVARLEG

Sara Thu
LAYOUT

Yngve Rasmussen
Mari Johannesen
Guro Størdal
Marianne Skolbekken
Aurora Evje Pettersen
Alessandra Uggerud
Mia Serine Drange
Riya Dani

SPILLSIDEANSVARLEG

Tilde Skåtun

OMSETJINGSANSVARLEG
OMSETJING

Amalie Pedersen Brønmo
Sofie Austrheim Palmstrøm
Ida Haraldstad
Rebekka Berg
Vegard Sjaastad Hansen
Eva Szemes
Natalie Nazareno

DISTRIBUSJON

Anders Mathias Rønneberg
WEBDISTRIBUSJON
Martha Ingeborg Evensen

ILLUSTRASJON

Viktor Talgø Syvertsen
Marthe Watz
Anna Bjørke
Andreas Kinnari
JORDEPLER
Tord Kristian F. Andersen
Elina Turbina

Tuntreet,
eit organ for Studentsamfunnet i Ås

Tuntreet, Postboks 1211
1432 Ås
E-post: tuntreet@samfunnetiaas.no
www.tuntreet.org

Opplag: 800
Trykk: BK Grafisk, Sandefjord

Framsida: Viktor Talgø Syvertsen
Midtsida: Håvard Magelssen

HVA F***N GJØR DU PÅ SCENA EGENTLIG?

Scena er rigget til, skuespillerne er nervøse og bandet står klart. Det er duket for foreningsrevy i kveld. Salen er forhåpentligvis full og stemningen god. De aller fleste av oss i salen er klare for å nyte kveldens show, men det er en gruppe mennesker i salen som gjør seg klar for noe helt annet.

De fleste foreninger bruker store ressurser og mye tid på å fremlegge en revy for sine medstudenter. Det skal skrives, koordineres, finnes opp, løses og organiseres et helt økosystem av kreative ablegøyer og sketsjer. Innsatsen kan være så som så på scena, men vi kan ikke underkjenne at de som står på scena virkelig har hatt litt is i magen. De har stått og fremført, kanskje for den enkelte helt på den andre siden av komfortsonens tykke, trygge vegger. Og de som har organisert revyen skal virkelig få sin heder. Tenk å styre og stelle med en gjeng venstrefota bavianer i en uke (eller mer). Og vi kan da ikke glemme bandet som har stått i rampelysets solstek hele kvelden. Det er da helt på sin plass når teppet faller at kveldens underholdning skal applauderes og skryt fås.

Men det er her skipet støter mot isfjellet og hele sulamitten synker. I den gylne stunden hvor heder og ære skal overrekkes med applaus, kuppes scena. Om de er invitert eller ikke aner jeg ikke. Men det jeg vet er at denne gjengen ikke har svettet foran rampelyset, eller sunget sure toner, eller koreografert den klønete valsen eller slått på trommer til ørene blødde; i hvertfall ikke under kveldens show skal

det sies. Men på scena står de nå mens teppet faller og applausen hagler. Hva som er poenget med et slikt kupp er ikke godt å vite. Er det ment som en "Se på meg! Ikke glem at vi også eksisterer!", eller at de rett og slett så det som høyst nødvendig å stjele rampelyset fra de udugelige skuespillerne, sangerne og trommisene?

Jeg håper for all del at dette kuppet er planlagt og avklart med foreningen som holder revyen, og at det faktisk er et poeng med å ta over scena. Det er den eneste forklaringen som ikke er helt ræv. For hva faen skal du ellers opp der for? Kanskje det kan kalles for 'tradisjon' i visse kretser. Men kanskje det er på tide å legge denne typen tradisjon på hylla på lik linje med hvalfangst og pannekaker til tomatsuppe.

Min applaus går til gitaristen som spilte helt sinnssykt bra i kveld. Eller også til den skuespilleren jeg så bli så god når han først ble varm i trøya. Den er ikke til deg som dro deg opp på scenen i siste øyeblikk kun fordi du så anledningen til det. Å kuppe scenen idet bandet skal takkes for kveldens innsatts er ytterst unødvendig, og så utrolig ødeleggende for de som faktisk har lagt ned en innsats i kveld. Applausen er ikke til deg, så kom deg tilbake til setet ditt i salen der du hører hjemme.

Celine Våga
Skrivent

Studentting 5

Tobias Waage Bremnes
Journalist

Olina Søyland Bru
Illustratør

Studenttinget samlet seg for femte gang den niende oktober, for å diskutere og behandle saker som påvirker studiehverdagen til deg og meg. Blant sakene som engasjerte var Vollskogen, helsestasjonen og et fjerde AU-medlem.

Studentdemokratiet har en Langtidsstrategi med langsiktige mål for hva Studenttinget og Arbeidsutvalget (AU) skal jobbe for i årene som kommer. Her ble det foreslått å nevne kunstig intelligens, vedlikehold av bygg og at det bør ansettes et fjerde medlem av AU.

Særlig det siste forslaget skapte mye debatt. Grunnen til at det foreslås å ansette et fjerde medlem, er at AU ikke føler de strekker til på grunn av manglende kapasitet. Likevel reiser dette spørsmålet om hvor man skal finne pengene til dette. Tross alt går Studenttinget over 50 tusen kroner i minus som følge av lønningene til AU.

Grunnen til at Studenttinget går i minus er at lønningene deres er koblet opp mot grunnbeløpet i folketrygden (G). Dette er ikke en fast sum og går opp hvert år. En løsning som ble nevnt er å øke studieavgiften ved NMBU, som i dag er Norges tredje laveste. Det har også blitt gitt indikasjon av NMBU at de vil dekke lønn for AU.

Studenttinget diskuterte også Handlingsplanen for Studentdemokratiet for 2024. Planen legger grunnlaget for Studenttingets arbeid det neste året, og er et dokument som AU bruker aktivt. Her nevnte omtrent alle fakultetene at de ønsker at Studentdemokratiet skal samarbeide med Ås kommune, både for at Vollskogen ikke skal bygges ut og at helsestasjonen skal få et løft. Ellers ble det nevnt at man ønsker at forelesninger filmes og at kantineprisene blir lavere.

Miljøpolitisk dokument ble også diskutert av Studenttinget, som dro frem transport, bygninger og forvaltning av NMBU sitt landområde som viktige områder. Blant ønskene var direktebuss til Vinterbro, flere togavganger og bedre kobling til Fredrikstad og resten av Østfold, samt begrensa byggehøyde på Campus Øst.

Sist, men ikke minst, ble en ny instruks for faddergeneralen vedtatt. Her fikk blant annet faddersekretæren en navneendring til fadderbrigader, og antallet fadderbrigader har økt fra en til to.

Alt i alt var det et fint møte. Det var ingen kake på dette møtet, ettersom LANDSAM hadde glemte at det var deres tur. Dette ble tatt opp flere ganger på møteevalueringen.

Intervju med Oline Sæther

NY LEDER AV NSO

Hun er 27 år gammel fra Skiptvet i Østfold, har sett 'Frozen' 17 ganger og representerer til daglig 260 000 norske studenter i møte med landets toppolitikere. Tuntréet møter den nye lederen av Norsk Studentorganisasjon (NSO), Oline Sæther.

Tobias Waage Bremnes
Journalist

Foto: NSO, Skjalg Bøhmer Vold

Norsk Studentorganisasjon arbeider for å ivareta studentenes interesser, og løfter deres sak i den nasjonale politikken. Dette gjør de ved å delta i debatter, skrive kronikker og møte politikerne for å påvirke dem. Noen av sakene de jobber mye med er å øke studiestøtta og bygge flere studentboliger. NSO fungerer også som en møteplass for å bygge nettverk og utveksle erfaringer. For eksempel kan Studenttingene ved NMBU og NTNU møtes og fortelle hverandre om hvilke saker som er viktige på deres universiteter.

Før sommeren ble det valgt et helt nytt arbeidsutvalg i NSO, der Oline Sæther ble valgt som ny leder. Med seg i utvalget har hun internasjonalt ansvarlig, Jens Bartnes, som mange kjenner som fjorårets AU-leder ved NMBU.

Tuntréet møter Oline Sæther i Østbanchallen, ved Oslo S, utpå ettermiddagen. Når vi møter henne, sitter hun og nyter en fersk bolle fra kaféen Kanelsnurren. Rundt oss er det mange mennesker som småprater og koser seg med rykende fersk kaffe og småbakst.

Den nye NSO-lederen forteller at hun har fullført 3,5 år av medisinstudiet, men er nå på sitt fjerde permisjonsår. Hun forteller at hun allerede i ung alder visste at hun ønsket å jobbe med helse.

“Det startet med at jeg lå på sykehuset i tolv dager da jeg var fem, og holdt på å dø av et huggormbitt. Jeg syntes at sykepleierne var veldig hyggelige og hadde lyst til å bli sykepleier etter det,” forteller Sæther og fortsetter: “På ungdomsskolen og videregående likte jeg veldig godt realfag og vurderte å bli ingeniør, men der syntes jeg det var alt for lite menneskelig fokus; så da ble det medisin som en blanding av alt det.”

Allerede førsteåret av studiet begynte Sæther å engasjere seg i studentpolitikken. Hun satt i kantina og så at Studentutvalget søkte ny leder, og var nysgjerrig på hva utvalget gjorde og hvordan det fungerte. Ikke lenge etter bestemte hun seg for å

Foto: NSO, Skjalg Bøhmer Vold

stille som representant. Tross alt hadde hun meninger om undervisningskvaliteten og hvordan den kunne forbedres.

I årene som fulgte vokste engasjementet hennes, og hun har i senere tid sittet i Studentparlamentet ved Universitetet i Oslo. Først som studie- og læringsmiljøansvarlig, og deretter som leder av Studentparlamentet. Nå er hun klar til å gi jernet som leder av Norsk Studentorganisasjon.

Sæther forteller at hennes hjertesaker er studentmedvirkning og en bedre studentøkonomi. Hun ønsker at studentene skal involveres mer i utviklingen av undervisningstilbudet.

“Jeg tror det er når vi er med i diskusjon om hvordan ting skal løses at de beste løsningene, som fungerer for både underviserne og studentene, lages”, sier hun engasjert.

Videre forteller hun om viktigheten av å bedre studentenes økonomiske situasjon. En undersøkelse av NSO viser nemlig at studenter går 6 407 kr i minus hver måned dersom man kun lever av studiestøtta.

“Studenter jobber mer og mer, og bruker tilsvarende mindre tid på studiene. Da snakker man om en så lav studiestøtte, at det påvirker studentenes faktiske muligheter til å prioritere studiene.”

Hun trekker også inn SHoT-undersøkelsen som kartlegger studenters helse og trivsel. Årets undersøkelse kartla for første gang psykiske lidelser hos studenter, og i rapporten kommer det frem at én av tre studenter kan ha en psykisk lidelse.

“Den bekreftet en trend vi har sett over mange år. Studentene sliter mer og mer med psykisk helse. Det er studentene som rapporterer om betalingsproblemer og dårlig økonomi, som også rapporterer om at de har dårlig psykisk helse,” forteller hun og fortsetter: “Vi må sikre trygge rammer for studentlivet. Noe som innebærer en studiestøtte som gjør at man faktisk kan prioritere å ta vare på seg selv, prioritere studiene og slippe å bekymre seg for om man har nok til å slippe å gå i underskudd hver måned.”

For å løse problemet mener Sæther at man må øke studiestøtten og sørge for et godt læringsmiljø som forebyggende tiltak. I tillegg mener hun at man må ha et velferdstilbud som fungerer som et sikkerhetsnett når man har det vondt.

Hun trekker frem at hun mener at staten bør gi studentsamskipnadene midler nok til å ha gode velferdstilbud til studenter. Også kommunene mener hun at kan være med på å sikre gode helsetjenester, for eksempel lavterskeltilbud som helsestasjoner.

Den nye NSO-lederen avslutter intervjuet med å fortelle at hun trives godt i jobben sin. Favorittdelene sine med jobben mener hun er variasjonen, og å få møte politikere som er opptatt av å lytte til hva studentene mener. Likevel innrømmer hun at det er en krevende jobb.

“Det er mye å gjøre og jeg har ikke så mye fritid. Jeg jobber godt over 100%, og det skal jeg leve fint med. Så gir jeg jernet i år, og håper at det lønner seg og at den innsatsen jeg legger ned fører til at norske studenter får det bedre,” avslutter Sæther med et blunk i øyet.

Redaksjonen i Tuntreet ønsker Sæther lykke til med ny jobb, og har troen på at hun kommer til å gjøre en god jobb med å representere oss studenter.

Å IKKE KOMME INN I FORENING

Marie Tjelta
Journalist

Anna Bjørke
Illustratør

På Ås blomstrer foreningslivet som aldri før. Det finnes noe for alle og enhver: fra de som danser og synger, de som drikker og de som strikker, til de som elsker å kle seg ut som pirater. En helt unik verden av muligheter; men er den virkelig åpen for alle?

“De skal nøye se på deg om du er god nok for dem”

Bak den livlige foreningsfasaden skjuler det seg en bakside som ikke alltid er like synlig. De tradisjonsrike og veletablerte foreningene holder et nøye øye med sine rekker, og det er de selv som avgjør hvem som får bli med på moroa og hvem som må stå utenfor. Med en stadig voksende studentmasse, har sjansen for å bli en del av disse eksklusive kretsene blitt stadig mindre.

Selv om flertallet som søker seg til disse foreningene får avslag, er det fortsatt et svært stigmatisert tema. Vi ønsker nå å gi stemme til de som har fått det bitre avslaget og ikke kom inn i foreningen de drømte om, samt å utforske hvordan dette påvirker studentlivet på Ås.

De som fikk nei

Vi kom i kontakt med tre ulike studenter som har opplevd avslag fra foreninger. To av dem ønsker å være anonyme mens Synne Louise Strømme har valgt å stille med fullt navn. Vi kaller de anonyme for “Nora” og “Emma”. Synne og Nora ble intervjuet sammen, mens Emma svarte skriftlig på spørsmålene.

Hvorfor ønsket dere å bli med i en forening?

“For det sosiale, rett og slett,” svarer Synne. “Å øke den sosiale kretsen, for tryggheten av å være med i en gjeng og oppleve nye ting”. Emma er glad i å synge. Hun søkte derfor et av Ås-korene, ettersom det var

en fin kombo av å være sosial og møte folk med samme interesse. “Muligheten til å være skikkelig sær med en gruppe folk” ler Nora. Hun beskriver foreningslivet som en egen boble innenfor det sosiale miljøet på Ås. En boble i bobla.

Hvordan opplevdes det å få avslag, hvordan påvirket det deg mentalt og sosialt?

Synne forteller at hun har søkt den samme foreningen to ganger. Den første gangen tok hun seg ikke så nær av å ikke komme inn ettersom hun var ny og bare hoppet ut i det, dessuten hadde hun andre verv og ting å engasjere seg i. Andre gangen, derimot, var tyngre enn hun hadde sett for seg. “Nå har jeg gjort meg ferdig med flere verv og gleda meg til å bli med i en sosial forening hvor det var hovedfokuset, men så får man avslag og da sitter man der og tenker at nå har jeg ikke en krets jeg tilhører lenger”. Det er ikke like lett å hive seg ut i alt det rare som skjer her på Ås når man ikke har en gjeng å henge seg på.

Nora og Emma forteller videre om at å få avslaget i seg selv er veldig vondt. Emma forteller at hun allerede hadde sett for seg livet i denne foreningen, så å få avslag var som et slag i trynet. “Du sitter hele dagen og venter og venter, og så når det endelig kommer så har det bygd seg opp tanker i hodet så det kan bli veldig tungt når du til slutt får avslaget”. Legger Nora til. Ikke minst at det blir vanskelig og oppleves flaut å møte medlemmene av foreningen igjen

når de vet at du ikke har kommet med. “Hvor åpen kan man være med dem om hvor kjipt det var, på en måte?”.

Synne forteller også om at det kan være ekstra sårt ettersom man gir så mye av seg selv. I førstegangsintervjuene til mange av de sosiale foreningene blir det allerede da stilt litt harde kår. “Du har bretta deg ut og eksponert deg selv også får du det avslaget på toppen, da blir det litt ekstra vanskelig ... du har vært veldig sårbar foran noen, men så hadde det ikke noe betydning egentlig”. Nora legger til at “du får føle på kroppen fra noen foreninger om hvor nøye denne opptaksprosessen er. De skal nøye se på deg om du er god nok for dem” Synne avslutter med å legge til at selv om det skal være gøy å søke kan det tære ganske hardt på en person.

Emma sier at hun har hatt en bra studietid med mange gode vennskap på Ås, til tross for mangel på en forening. Likevel føler hun at det er en liten del av studenttilværelsen på Ås som hun har gått glipp av. “Er du med i noen foreninger da? Føles nesten litt flaut å si at jeg ikke er det, selv om jeg har venner og er aktiv i andre deler av studentlivet.”

Ønsker dere fortsatt å søke forening igjen? Har avslaget påvirket motivasjonen?

Nora forteller at i løpet av de første dagene etter avslaget var hun veldig nedbrutt, men at omsider kom motivasjonen og gnisten tilbake. “Nei fy faen, jeg får prøve en gang

til, jeg skal få det til, jeg vet hva jeg må jobbe med”. Likevel etter noen uker tilbake i det vanlige livet undrer Nora nå over om dette er det hun virkelig vil. Fremfor å fokusere på hva som er feil med henne siden hun ikke kom med, har hun tatt et skritt tilbake og heller stilt seg selv spørsmålet om det er rett for henne.

For Emma, derimot, er svaret nei. “Årene etter at jeg fikk avslag, hadde jeg heller ikke særlig lyst til å søke igjen. Jeg hadde den innstilligen at hvis ikke de vil ha meg, vil ikke jeg ha dem”.

Synne sier at hun føler seg splittet om å søke igjen. “Jeg er litt tvilende på om jeg skal gidde å prøve meg enda en gang, men så vet jeg også at det er flere foreninger som kan passe meg.” Likevel så skjer livet og det er vanskelig å kontrollere hva som vil skje det semesteret hvor man venter på å søke igjen. Plutselig sitter du med nye verv fordi du trengte noe å fylle tiden din med, eller så er det på tide å skrive en bachelor eller master.

Nora forteller videre at den lange tiden mellom opptaket som holdes hvert semester er veldig demotiverende. I løpet av det halve året ser man også foreningen dra på mye gøy og kan kjenne på litt utenforskap. “Jeg tar meg selv i å tenke: oi nå holder de på med det, der kunne jeg stått og vært en del av det, men i stedet så er jeg på andre siden ... det dytter meg i andre retningen ... jeg vil bare ha slutt på de følelsene”.

Ikke minst kan frykten for å få avslag igjen stå i veien for motivasjonen til å søke igjen. Om man legger inn enda mer innsatts neste gang blir det enda tyngre å få det nei-et.

Har dere noen råd til andre studenter som er i samme situasjon og har fått avslag?

Både Synne og Nora sier at å snakke med venner hjelper. “Si rett ut at det er kjipt”. Å snakke ut om følelsene og få gode tilbakemeldinger fra venner kan hjelpe mye på selvfølelsen og den psykiske helsen. “Det er viktig å bruke støttenettverket rundt deg” fortsetter Nora.

Synne forteller at det er viktig å distansere seg fra situasjonen, og å se på det litt logisk. “Det er vanskelig å huske på, men foreningene har begrenset med plass. Man må ha i bakhodet at de ikke kan ta opp alle som søker hver gang, da hadde det ikke vært en forening lenger”. Nora legger til at det også ofte er praktiske grunner til at man ikke blir tatt opp: for eksempel at man ikke trenger flere av et kjønn, eller ikke har behov for det du kan bidra med.

Emma understreker at å være med i en forening ikke er obligatorisk for å ha en meningsfull studietid. “Man kan bli frivillig på Samfunnet, bli med på arrangementer med linjeforening eller kanskje bli med på idrettslag. Og dersom man virkelig ønsker å bli med, er det jo ikke noe skam i å søke på nytt, selv om jeg ikke turte ...”.

Er det noe studentmiljøet burde endre på?

Synne påpeker at foreningene kan tenke litt på hvordan de fronter opptaket. Mange foreninger går fullt til verks i verveperioden og prøver å få alle og enhver til å søke. De kan få deg til å føle deg spesiell og at forening har lyst på akkurat deg. Hun peker til at dette kan føre til at man ikke får et realistisk bilde av opptaksprosessen og at man blir enda mer skuffet om man får avslag. “Det blir sykt nederlag når man ikke kommer inn og fikk beskjed fra alle i foreningen om å søke”. Foreningene kan kanskje tenke på det å gi antydninger til hvor mange og hvem man ser etter, legger Nora til.

Studentmiljøet burde også fronte at det er lov å starte egne ting. “Føler du at du ikke har noe plass hvor du hører hjemme, start noe selv!” oppfordrer Synne. Foreninger skal først og fremst være et sted hvor man skal kunne finne likesinnede. Ikke minst burde det bli mer lavterskel å bli med på ting uten å være en del av en forening, legger Emma til. “Det er mange arrangementer som hovedsakelig er for foreninger. Kanskje det burde gjøres mer tilgjengelig og innafor å melde på en vennegjeng”.

Bak foreningenes fasade

Tuntréet tok kontakt med Ås-foreningene for å få mer oversikt over hvor mange studenter som søker, og hvor mange som ikke kommer med. Dette var det

“ I fjor kom 72% av de som søkte inn, mens i år var det veldig mange søkere, så da kunne vi bare slippe inn 37% av de som søkte ”

“Det er viktig å bruke støttenettverket rundt deg”

vanskelig å få et ordentlig svar på. Mange av de eksklusive, gamle foreningene er hemmelighetsfulle og ønsker å holde tall fra opptak skjult; til og med for sine egne medlemmer. Likevel fikk vi noen svar som vi har valgt å holde anonyme. Det mest konkrete svaret vi fikk var at for noen år siden kom alle som søkte denne foreningen inn, men ettersom foreningen har blitt mer etablert har de måtte gitt mer avslag. “I fjor kom 72% av de som søkte inn, mens i år var det veldig mange søkere, så da kunne vi bare slippe inn 37% av de som søkte”. En annen forening svarte at 30% av de som søkte ble tatt opp og at dette har vært en jevn trend de siste årene. Noen svarte at de har vedtektsfestet hvor mange de kan ta opp vært opptak.

Ett av Ås-korene imidlertid, svarte at de ikke kunne dele tall fra opptaket, men de ønsket å oppklare hvorfor ikke alle kommer inn. “Det jeg kan si er at vi har ofte flere søkere enn det vi tar inn. Det er også stor variasjon på hvor mange vi ønsker å ta inn hvert år, og selvfølgelig hvor mange som velger å søke ... Man kan være uheldig å ikke bli tatt opp i koret nettopp fordi din stemme ikke trengs det semesteret, men kanskje det trengs neste. Derfor er det mange medlemmer som har søkt flere ganger før de ble tatt opp.”

Flere ‘åpne’ foreninger

Hvordan håndterer de ulike støttenettverkene for studenter på NMBU, som Ås helsestasjon og SiÅs, utenforskapet som kan komme som en konsekvens av foreningslivet?

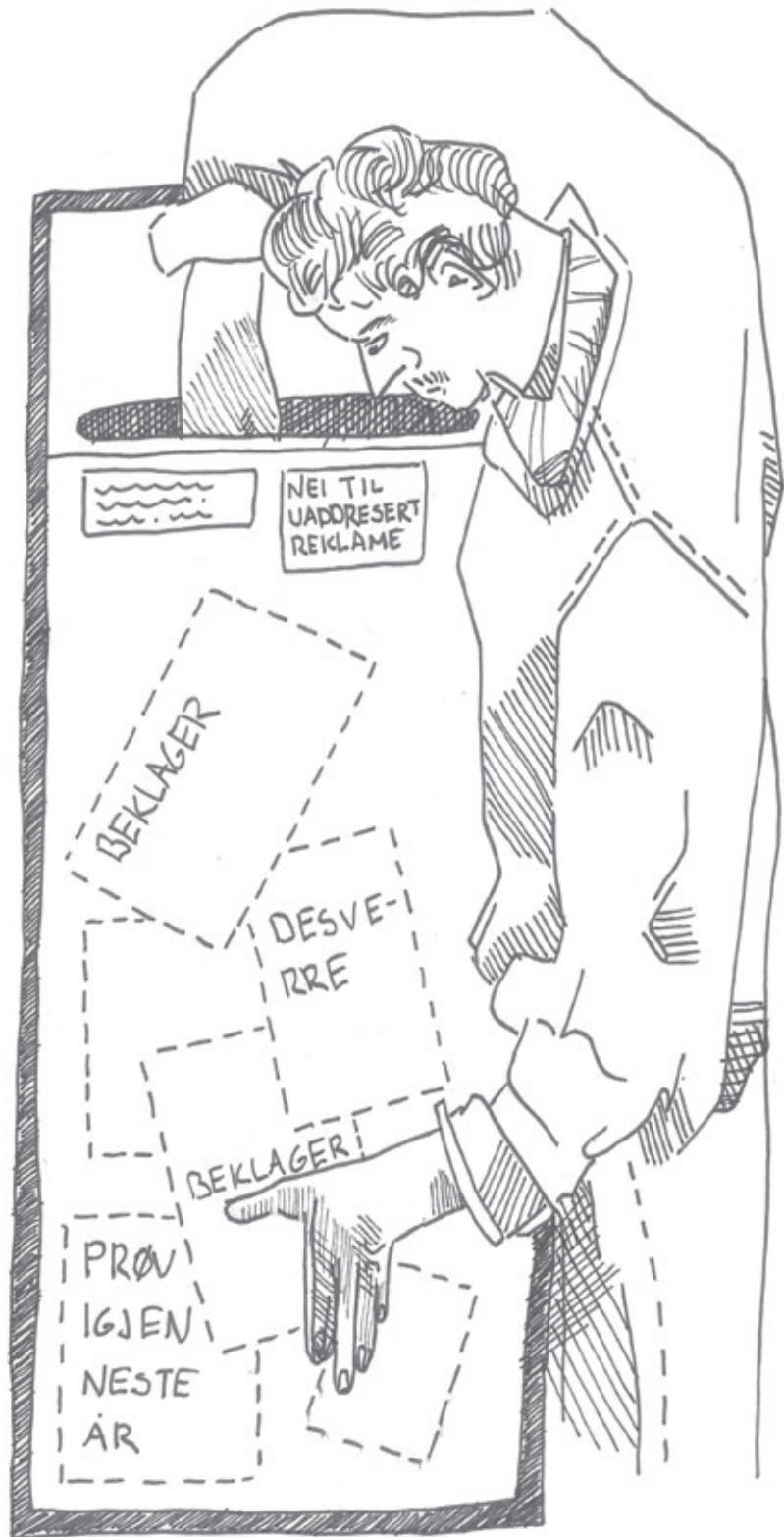
Tuntreet tok kontakt med Ås helsestasjon, hvor vi fikk svar fra helsesykepleier Pia Lund Eriksen Onsaker. Vi lurte på om helsestasjonen har lagt merke til om foreningslivet påvirker studentenes psyke. “Å være med i en forening vil kunne bety mye både som ny student å bli kjent med andre, motvirke ensomhet og utenforskap, men også for å kunne bidra inn i et fellesskap, ta ansvar og kjenne på mestring. SHoT-tallene viser dessverre negativ utvikling når det gjelder psykisk helse. Å være sosial i foreningsliv er noe som for mange vil kunne bidra positivt og i beste fall være en motvekt, men det forutsetter at man som student blir tatt godt imot i foreningene”.

SiÅs Studentlivssener har også lagt merke til hvordan foreningene påvirker hverdagen og helsen til studentene. Studentlivs koordinatør Marit Raaf har jobbet aktivt for å fronte flere ‘åpne foreninger’. Hun forteller: “Jeg tror mange studenter har med seg opplevelser fra

tidligere om å ikke være god nok, ikke populær nok, ikke vært med i den rette gjengen, den kuleste russebussen". Hun forklarer videre at mange opplever at det å flytte hjemmefra gir muligheten til å starte på nytt. Både nye venner og aktiviteter står for dør. Derfor kan det å nok en gang oppleve å bli avvist, uten at det egentlig er noen annen forklaring enn at man ikke passer inn med de andre, oppleves veldig tungt.

Både Raaf og Onsaker forteller at det er mange såkalte 'åpne foreninger' på Campus uten opptaksprøver, som gjerne vil ha flere medlemmer. Disse foreningene synes de at det er viktig å løfte frem. Sammen med AU og Samfunnet fikk Studentlivssenteret satt prosjektet 'Åpen Forening' i gang i løpet av våren som var. Fra høstsemesteret har de åpne foreningene fått sitt eget stempel i 'Thorvald og Tora's ABC', og på Samfunnets hjemmeside finner man en oversikt over alle åpne foreninger.

Det er lett å glemme de som faller i skyggen av det levende foreningslivet på Ås. Det er langt ifra få som får avslag, faktisk de fleste som søker vil bli avvist, likevel føles det ensomt og tungt. Er dette noe som burde endres på, eller er det bare et resultat av å ha foreninger på Ås? Uansett om man står på utsiden eller innsiden av foreningsterskelen, er det kanskje på tide at vi begynner å snakke om det.

GENERALFORSAMLING

Tobias Waage Bremnes
Journalist

Andreas Kinnari
Illustratør

Hva er generalforsamling?

Generalforsamlingen (GF) er det høyeste myndighet ved Studentsamfunnet i Ås. Her blir du informert om driften av Studentsamfunnet, og du får være med å påvirke den. Du kan også ta opp saker du brenner for, og stille til ulike verv. I høst skal også en ny langtidsstrategi mot 2035 vedtas, så her har du store muligheter til å påvirke retningen for hele Studentsamfunnet i Ås. Årets generalforsamling er mandag 6. november, og er åpen for alle. Likevel er det kun medlemmene av Studentsamfunnet som har stemmerett ved valg.

Hvordan tar jeg opp en sak?

Er det noe du brenner for, som du ønsker at Studentsamfunnet skal mene noe om? Eller kanskje du har en idé til hvordan Studentsamfunnet bør driftes?

Da kan du sende inn sak til behandling på generalforsamlingen. Fristen for å sende inn saker er mandag 16. oktober, og sendes på e-post til administrasjon@samfunnetiaas.no

Saker som kan behandles på GF er:

- Endring av vedtekter
- Resolusjoner
- Andre dokumenter
- Andre saker

Hvordan stiller jeg til valg?

På generalforsamlingen kan du stille til valg, og det er flere stillinger på valg. Det å stille til valg er utrolig gøy og lærerikt, og man får mange nye opplevelser.

Om du har lyst til å stille til valg, så sender du en kandidatpresentasjon på forhånd; både på norsk og på engelsk. I kandidatpresentasjonen skriver du litt om

deg selv og hvorfor du er godt egnet til vervet. Gjerne legg ved et bilde av deg selv. Kandidatpresentasjonen må sendes inn før mandag 30. oktober, og sendes på e-post til: valgnemnda@samfunnetiaas.no

På selve generalforsamlingen får du tre minutter til å presentere deg selv. Etter den korte appellen, blir det en spørsmålsrunde fra salen. Det høres kanskje skummelt ut, men det er viktig å vite at du ikke må kunne alt på forhånd, og at du lærer masse underveis. Og får du plutselig lyst til å stille under GF, er det bare å benke deg selv eller andre!

VIKTIGE DATOER:

- Mandag 16. oktober: Frist for innsending av saker til GF, sendes til administrasjon@samfunnetiaas.no
- Mandag 23. oktober: Publisering av sakspapirer
- Mandag 30. oktober: Frist innsending av kandidatur, sendes til valgnemnda@samfunnetiaas.no
- Fredag 3. november: Publisering av kandidaturhefte
- Mandag 6. november: Generalforsamling

HØSTEN 2023 ER FØLGENDE

VERV PÅ VALG:

Samfunnsstyret:

- Bodegasjef (2 perioder)
- Markedsføringsjef (2 perioder)
- Administrasjonssjef (2 perioder)
- Konsertsjef (2 perioder)

Tuntreet:

- Redaktør (2 perioder)

Hus- og Finansstyret:

- Ekstern representant (4 perioder) - 2 stk

Næringslivsutvalget ved NMBU:

- Leder (2 perioder)
- Administrasjonsansvarlig (1 periode)
- Markedsføringsansvarlig (2 perioder)
- Sponsoransvarlig (2 perioder)

Valgnemnda:

- Representant (2 perioder) - 2 stk

**1 periode er ett semester, men lengden kan variere fra stilling til stilling*

ALUMNI:

MARI S. AUSTIGARD

Utdanning: Skogfag, retning treteknologi

Ferdig: 1998, Doktorgrad 2010

Jobb: Seniorkonsulent i Mycoteam

Martin Hansebråten
Journalist

Tuva Hebnes
Fotograf

En smilende og jovial dame stikker inn døra på Tuntré-kontoret en lørdag formiddag, og introduserer seg selv. Det er Mari Austigard! Faktisk den første kvinnelige tre-teknologen med skogfagbakgrunn. Hun skal egentlig på PB sin Ordenspromosjon, men har tatt seg litt tid til å snakke med Tuntreet om livet etter studietida.

TT: *Hvordan var veien etter Universitetet og hvordan fikk du jobben din?*

Austigard: Ja, for mange så er jo veien litt hit og dit. Jeg jobba et år for Trelastindustriens landsforening, og så jobba jeg en stund for Statens bygningstekniske etat før jeg var tilbake i byggenæringens landsforening, hvor jeg drev hovedsakelig med HMS. Deretter begynte jeg på en doktorgrad. Underveis i doktorgraden, fant jeg ut via folk jeg kjenner at Mycoteam fantes og at det var en ledig stilling der. Det er også delvis fordi en av veilederne mine hadde en tilknytning til Mycoteam, og det passa veldig til profilen i doktorgraden min.

TT: *Hvordan ser en vanlig arbeidshverdag ut for deg?*

Austigard: Mycoteam jobber med skader i bygninger; først og fremst fuktrelaterede ting. Min arbeidshverdag er veldig variert. Det kan dreie seg om at jeg er ute hele dagen og gjør en befaring på en bygning; den bygningen kan være alt fra en stavkirke fra 1100-tallet, til en helt ny bygning i massivtre. Stort sett har det noe med treverk å gjøre. Siden jeg er tre-teknolog, så får jeg mange av de [prosjektene]. Eller så kan det dreie seg om at jeg sitter på kontoret og skriver rapporter, og er i møter. Etter hvert som man har vært i et sted [en jobb] en stund, får man mange hatter og havner plutselig i mange møter.

TT: *Hva var det som gjorde at du landa drømmejobben?*

Austigard: Det var til dels tilfeldigheter. Jeg kjente en som jobba der og ble tipsa om at hvis jeg vil ha en deltidsjobb i Mycoteam, så er det nå jeg burde søke. Det var mange i barselperm på det tidspunktet, det var plutselig mye å gjøre og manko på folk. Pluss at doktorgraden min passa veldig. Den dreide seg om vannopptak i trevirke, med og uten overflatebehandling; med tanke på råterisiko. Jeg hadde i grunn all teorien de trengte. Jeg trengte egentlig bare å lære og dra ut på inspeksjon, og gjøre selve undersøkelsene. Det var rett og slett en kombinasjon av riktig retning på utdanning og nettverk.

TT: *Hva var dine interesser under studietida, og har det hatt påvirkning på jobben din nå?*

Austigard: Ja, det har det! Når jeg studerte hadde jeg nok flest vekttall [studiepoeng] på Samfunnet, hvis jeg skal vekte det som et fag. Men det dreide seg lite om alvorlige ting, som politikk og Samfunnsstyret. Jeg var i pikekoret IVAR, og var med på revyen i 94. I og med jeg var i IVAR i flere år, så gjorde det at jeg fikk mange roller. Jeg var leder ett år, dirigent ett år og sånne ting. Du får erfaring med å lede noe og erfaring med organisering. Pluss at interessen min for å synge bare ble større av å være i kor. Det er ikke veldig relevant for jobben sådan, men det gir meg veldig mye.

TT: *Har studietida bidratt til noe mer?*

Austigard: Det er overraskende mye av det som skjer utenfor [forelesningssalen] som du kommer til å få bruk for. Du er nødt til å lære deg å bryne deg på andre folk. Det er en overraskende stor del av arbeidslivet å takle andre mennesker. Man må klare å tilpasse seg ulike folk og det lærer man ikke så godt i en forelesningssal. Man kan kanskje lære noe om det i en kollokviegruppe, men i stor grad handler det om livet utenfor.

TT: *Hva var dine beste minner under studietida?*

Austigard: Generelt husker jeg hele den perioden som en god tid. En tid hvor jeg knytta vennskap som jeg enda har i dag, og fikk meg kjæreste som jeg har den dag i dag. Men som enkeltminne vil jeg dra frem revyen. Å være en del av skuespillergruppen i en revy er helt superfantastisk og voldsomt lærerikt. Jeg var så heldig å bo i et lite hus, nede mot Korsegården sammen med to andre jenter og bare den settingen, det huset og de folkene er noe av det viktigste som står igjen som gode tider.

TT: *Har du noen fremtidsplaner?*

Austigard: Jeg ser nok for meg å være der jeg er, med et lite forbehold om at jobben min er ganske fysisk. Jeg må mye ut til bygningen og i stor grad krype på loftene og kravle ned i kjellerne. Det krever at kroppen er i stand, men jeg trives veldig godt der. Det er veldig åpent for nye tanker og interessefelter, reaksjonen er ikke 'nei det har vi ikke mulighet til'. Heller 'Ja, men prøv'. Det gir en stor frihet. I tillegg til at det er veldig tverrfaglig og jeg lærer av alle de jeg snakker med på jobb. Du utvikler hodet hele tida.

TT: *Har du gode råd til nye studenter?*

Austigard: Hovedrådet mitt er å studere noe man er interessert i, og ikke noe man tenker man skal få en bra jobb av. Når du kommer ut [i arbeidslivet] så får de aller fleste en jobb som ikke passer rett inn i ramma man er utdannet til. Gjør noe du synes er gøy. Ikke vær redd for å leve. Ta gjerne på deg verv, og hvis du får mulighet til å ta på deg større verv; så gjør det. Det gir voldsomt god erfaring. Og meld deg inn i fagforening, gjerne som student, men i hvert fall når du begynner å jobbe.

KARRIEREDAGEN

HØSTEN 2023

Celine Våga
Journalist

Even Amandus Haslund
Fotograf

Samfunnets kriker og kroker er stappet fulle av stands, merch og ivrige bedrifter. På denne dagen holdes Karrieredagen høsten 2023, og hele 81 bedrifter har fått plass. Alle er her i håp om å huke inn NMBUs dyktige studenter. Tuntréet lusker mellom gangene i forkant av åpningen av huset, og har tatt en forhåndsprat med en handfull bedrifter. For; hvorfor har bedriftene egentlig valgt å komme på Karrieredag på den tidligere landbrukshøyskolen?

NMBU som bærekraftsuniversitet

Landbrukshøyskolens dager er forbi, og NMBU trekker nå til seg bedrifter som ønsker god kompetanse innen bærekraft, miljø og energi heller enn landbruksteknikk og avl. Omdømmet NMBU har innen bærekraft er en av de tingene som trekker næringslivet inn mot Ås. Flere av bedriftene er på utkikk etter å utvide sine bærekraftsteam, mens andre nettopp har startet satsning innen bærekraft og ønsker å eksponere bedriften for de rette studentene.

NMBU-studenter lokalt, regionalt og nasjonalt

Av de mange bedriftene som står på stand i dag er de aller fleste er relativt lokale bedrifter. Lokaliteten til NMBU er definitivt en nøkkelfaktor som påvirker hvilke bedrifter som kommer på Karrieredagen. NMBU-studentene representerer god, lokal og kompetent arbeidskraft, noe som er svært attraktivt for flere nære bedrifter.

Andre bedrifter har reist lenger for å komme på Karrieredagen. For bedriftene utenfor Oslo-regionen og over fjellene er det en noe større terskel for å komme på besøk. Bedriftene forteller at de heller gjerne reiser til de lokale universitetene som Bergen og Trondheim, fordi bedriftene har større tilhørighet der enn på Østlandet. Men, bedrifter som Haugesundregionen trekker frem at de etter ønske fra studenter hjemmefra har tatt turen til Ås. De ser at studentene ønsker en bredere representasjon av bedrifter utenfor Oslo regionen på karrieremesser. Bedriften forteller at de ved å stå på stand under Karrieredagen ønsker å nå ut til studentene om at det finnes attraktive og spennende arbeidssteder utenfor Oslo.

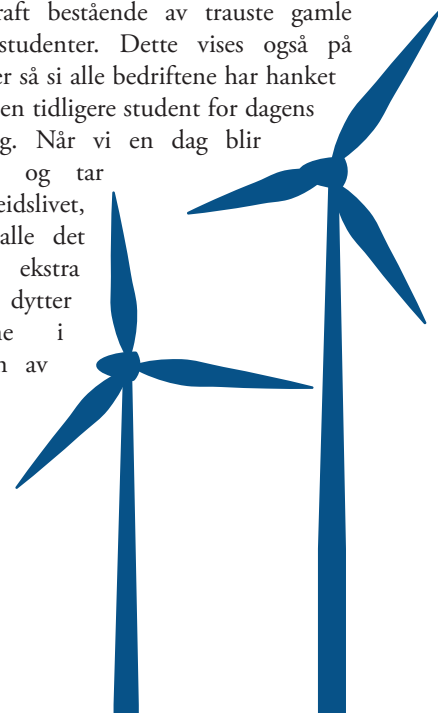
Forskjellen mellom NMBU og NTNU

Flere av bedriftene vi tok en prat med trekker frem at det er en forskjell mellom studentene på NMBU og NTNU. Dybden av kompetanse er en av tingene som trekkes frem. NMBU studentene viser på noen fagområder som bygg, anlegg og miljø en dybde som studentene på NTNU ikke har. Her er det studietilbudet og den faglige dybden på universitetene som skiller studentene fra hverandre. En annen ting som trekkes frem er vinklingen studiene på de to universitetene har; NTNU har den tekniske vinklingen, NMBU har den praktiske. Hva bedriftene foretrekker er forskjellig, og begge vinklinger har sine fordeler og ulemper.

Det lille ekstra

En gjenganger i praten med bedriftene er det lille ekstra som NMBU-studentene har. Alle bedriftene vi tok en prat med forteller at de har hørt mye positivt om studentene på Ås. NMBU-studenten er engasjert, kompetent og “av det høyeste kaliber”. Ikke minst er det et omdømme som trekker bedriftene fra de store byene og ned til Ås. Flere av bedriftene forteller at de ble oppfordret til å delta på Karrieredagen på NMBU av andre bedrifter som har hatt positiv erfaring fra tidligere år. Et slikt omdømme er gull verdt, og det som gjerne trekker en søker opp i bunken av mange søknader.

Den siste, og kanskje viktigste, faktoren som trekker bedriftene til NMBU er de ansatte i bedriften som tidligere har vært NMBU-studenter. Noen av bedriftene er nesten inhabile i spørsmålet om de liker Ås, da mange har store andeler av sin arbeidskraft bestående av trauste gamle NMBU-studenter. Dette vises også på stand, der så si alle bedriftene har hanket med seg en tidligere student for dagens anledning. Når vi en dag blir “voksne” og tar del i arbeidslivet, blir vi alle det lille ekstra som dytter bedriftene i retningen av NMBU.

SI OPP MEDLEMSKAPET VED SAMFUNNET, DET ER PÅ TIDE Å STREIKE!

Det er et faktum at det gode studiemiljøet ved NMBU skyldes at studentfrivilligheten står såpass sentralt. De fleste av oss er medlemmer av Samfunnet, og engasjerer oss i alt fra å jobbe i baren til å være journalist eller fotograf.

Likevel så ønsker jeg nå å oppfordre hver og en av dere til å si opp medlemskapet deres i protest.

... Neida, jeg mener ikke at vi faktisk bør si opp medlemskapet vårt på Samfunnet, men jeg er derimot sint på politikerne våre for hvordan de behandler frivilligheten.

Til tross for at det i fjor var frivillighetens år, der samfunnet skulle takke de som arbeider uten lønn for å gjøre verden til et bedre sted, så var det få nye forslag om å løfte frivilligheten.

Tvert imot fortsetter man å pålegge frivilligheten oppgaver. Det males gjerne et glansbilde av frivilligheten, men bak fasaden av lykkelige barn som selger hjemmelagd eplekake, skjuler det seg en mørk realitet. Frivilligheten er ikke lenger frivillig. Det som tidligere var ment som godhjertede supplement til det offentlige, har nå blitt en dårlig kompensert nødvendighet for mange prosesser i samfunnet vårt. Stadig oftere lempes politikere oppgaver over på frivilligheten, uten at man belønner eller finansierer arbeidet.

Et eksempel på dette er artsregistrering. Det er kommunene som har ansvaret for forvaltningen av arealene, og det er de som bestemmer hva som bygges og hvordan det skal bygges. Ofte er det store interessekonflikter, og som oftest mellom vekst og vern. Det er flere eksempler jeg kan trekke frem, men en betent sak fra Ås er nedbyggingen av Vollskogen for å få på plass flere familieboliger.

En av forutsetningene for å kunne forvalte på en god måte, er å ha tilstrekkelig med kunnskap om

arealene som forvaltes. Likevel så er det alt for lite informasjon om arter og hvordan de har utviklet seg over tid. Dette er helt sentral informasjon for den offentlige forvaltningen, men dessverre foregår artsregistreing hovedsakelig på frivillig basis.

Østfold Botaniske Forening er et eksempel på frivillige som benytter fritiden sin til å kartlegge og samle inn viktig informasjon. I over 19 år har de kartlagt floraen i Østfold, én kommune av gangen. De har nå fått et tilskudd av Viken fylkeskommune og et oppdrag om å kartlegge hele Viken. Arbeidet de gjør er uvurderlig, og jeg skulle ønske at så omfattende artsregistreringer ble honorert.

Et annet eksempel der det offentlige er helt avhengige av frivilligheten er matserving og underholdning i helse- og omsorgssektoren. Jeg vet at mange gledelig serverer mat til eldre og ikke ønsker noe belønning for det. Likevel mener jeg at det er et stort problem at matserving ofte går fra noe frivillig til en form for tvang.

I helse- og omsorgssektoren jobber du ikke med produkter, men mennesker, som ofte er i en svært sårbar situasjon. Når du vet at de eldre må legge seg sultene dersom du ikke dukker opp og serverer mat, så ender det fort opp med at du må nedprioritere andre viktige ting i livet ditt, for å stille opp 'frivillig'. Dersom du er i en situasjon at din frivillige innsats er det som er avgjørende for kvaliteten i en institusjon, er det ikke lenger frivillighet, men tvang.

Jeg heier på alle som jobber frivillig for at barn, unge og eldre skal få bedre liv. Men det er på tide at vi erkjenner at vår velferdsstat er avhengig av frivillig innsats. Vi kan ikke akseptere det når frivilligheten må fylle et vakuum som det offentlige ikke klarer.

Det er på tide at frivilligheten sier ifra, og at politikerne lytter. Det er på tide at de som tar på seg samfunnsansvar uten betaling, blir anerkjent og belønnet. Det er på tide at politikere slutter å se bort fra dette problemet og begynner å handle. Vi kan ikke

tillate at den norske modellen med frivillige som supplement blir en unnskyldning for ansvarsfraskrivelse. Frivillighet skal være et tilskudd til, ikke en erstatning for, offentlige tjenester.

Hvis vi ikke tar grep nå, risikerer vi å ende opp som den amerikanske velferdsstaten; der frivilliges innsats i kulturlivet, skolen og eldreomsorgen tar over ansvaret til det offentlige. Der frivillighet ikke er et valg, men en nødvendighet og et ansvar.

Vi skal ikke melde oss ut av Samfunnet eller slutte med frivillighet, men det er nødt til å bli slutt på at frivilligheten pålegges arbeidsoppgaver som velferdsstaten egentlig burde gjort. Dugnadsånd og frivillige som stiller opp for idrettslaget sitt er viktig, men man kan ikke forvente at velferdsstaten vår skal driftes på frivillig innsats. Da krysser man en grense.

Tobias Waage Bremnes
Journalist

Signe Aanes
Illustratør

Utenomrix: BLINDER'N

Martin Hansebråten
Utenomrikskorrespondent

Tord Kristian F. Andersen
Feltfotograf

Kristiania, et mystisk og ugudelig sted. Den skønne grønne fargen som trekker Ås sine skogtrekk, jorder og parker er byttet ut med grå asfalt- og mursteingsgater og en umiskjennelig lukt av svevestøv. Midt i denne jungelen finner vi Blinder'n. Skolen som visse i Kristiania anser som den beste i landet, men er denne skolen virkelig det den sies at den er? Dette skulle jeg og min trofaste kollega Tord™ finne ut av!

Reisen begynte på Ås stasjon. Toget til storbyen, eller der 'Großstadt' som tyskerne kaller det, var tre minutter og tre og førr sekunder forsinket. Togturen tok videre atten minutter og tre og tredve sekunder, før vi ankom Kristiania Hovedbanegård. Jeg vet ikke mye om dette stedet annet enn at det døde noen der på nittitallet. Mer vet jeg ikke, jeg har ikke lest boka.

Her kom turens første utfordring; Kristianias samferdselssystem. For en bondegutt som anser buss fem-en-null til Ski som en hovedfartsåre er Großbyens nettverk av busser, drosjer og sporvogner å anse som et hinder. Min trofaste kompanjong Tord™ navigerte storbyens ikke så trange gater med dyd og omhu slik at vi nådde frem.

Vi ankom Blinder'n. Jeg hadde trodd de som gikk der var blinde, men det var tydeligvis en misforståelse. Blinder'n var like grått som jeg husket det. Den gang jeg gikk på den prestisjefylte skolen Dokka vgs. var jeg på et besøk nemlig på Blinder'n. Jeg husker opplevelsen som grå, men ellers hyggelig. Nå var jeg vendt tilbake til dette stedet.

Bygningsmassen var av stilen sekstitalls institusjonsbygg. Det var så mye mur at jeg ikke hadde vært overrasket av å observere et murmeldyr. Det er kvadrater og rektangler

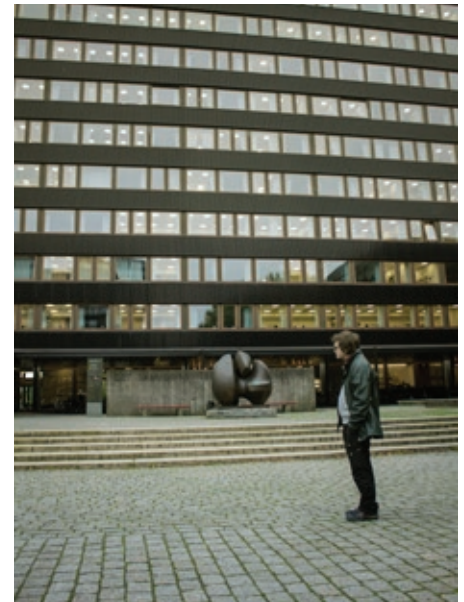
som regjerer i dette området. Dette gir god struktur, selv om området ser litt ut som en film om Polen på tredve-tallet. Lab-fasilitetene skal visst være veldig gode, men vi fikk ikke oppleve det selv, siden vi ikke tenkte på å avtale inngang på noe laboratorium på forhånd.

Folket på Blinder'n virket forholdsmessig harmløse, men som tilskuer utenfra får man et inntrykk at en god del av studentmassen føler seg kulturelt overmektig. De er veldig velkledd, og minner litt om studentmassen på Handelshøyskolen her hjemme. Dette kommer sikkert av at majoriteten kommer fra en sosioøkonomisk klasse hvor mamma og pappa har råd til å betale husleia deres. Jeg veit ikke hvordan de ellers har råd til å bo i Kristiania. Det er også sikkert derfor alt er grått der. De hadde ikke råd til farger.

Men nok om kapitalismen, livet inne på selve Campus virker til å være godt. Asbesten er knapt nok merkbar, noe som var et imponerende fremskritt for bygg av den tidsepoken! Det var likevel litt trist for en miljøkjemiker, som har lært at Kristiania er Norges hovedsete for tungmetaller, mikroplast og diverse andre ulumske giftstoffer.

Vi møtte også den helt tilfeldige Blinder'n-studenten Benjamin Faulkner, som studerer kulturhistorie på UiO. Ved spørsmål om hvordan det er å være student i dette området svarer han "Det er ganske greit her".

Som en del av reisen besøkte vi også våre medarbeidere og tidvis svergede fiender Universitas (uttalt universitet-ass). Våre motparter her er betalte ansatte, i motsetning til oss i Tuntreet som jobber for vafler og billigere øl. Om de har samme alkoholkonsum som sine motparter i Tuntreet ble ikke tatt opp på møtet. Det

var et trivelig møte, hvis det hadde skjedd.

De svarte aldri på våre henvendelser om å komme på besøk. Det var heller ingen på kontoret da vi var der. En skulle tro at med fast ansatte så ville det vært folk på kontoret mellom åtte og fire på en arbeidsdag. Det var det altså ikke. For å se om det var noe liv prøvde vi å ringe til sammen seks ulike redaktører. Ingen av de tok telefonen. Tydeligvis hender det at Univeritetas sover.

Redaktørene hadde sikkert viktigere ting å jobbe med, som en anmeldelse av en ny Chardonnay på Polet, eller et dybdeintervju med den jazzpillende folkemusikeren Per Bertrand Smøtobraathen fra Nordre Søndre Østhallingdal, og hans nye plate 'Rock min verd, du kjære springar'. Dette er tidkrevende og viktig arbeid, som krever mye av en redaksjon, og det er forståelig at elektronisk post fra bondelandet ikke er en prioritet blant dette. Tuntréet ønsker likevel å gi et utskrik til nettredaktør Anders, som vi hadde en meget hyggelig telefonsamtale med. Anders, du er 'O.G'!

Dette konkluderte besøket vårt til Kristiania. På tur hjem til vårt kjære Aas ble jeg litt ettertenksom. Jeg satt og tenkte over denne opplevelsen, om gråhet, asbest, og kulturkollisjon. Jeg sitter likevel igjen med en stor respekt for dette stedet. For en aura av profesjonalitet, stabilitet og viktighet, som en ikke finner ved mindre institusjoner. Men jeg tror likevel ikke jeg kunne valgt UiO sine brosteinsplasser, over mitt kjære NMBU.

For dette fantastiske stykket gravende journalistikk venter jeg at Pulitzerprisen min ankommer via post. Adressen min er Mordiveien 69, 0420 A(a)ss.

JORDBRUKERLAGET: En gammel og diskré, men veletablert forening

Jordbrukerlaget, et navn som ofte runger gjennom NMBU sine ganger, vekker nysgjerrighet i studentene samtidig som det etterlater dem noe i skyggen. Det er en av de gåtefulle tingene som tilsynelatende danser på kanten av vår universitetstilværelse, men som aldri hverken trår helt ut i scenelyset eller falmer bort i glemselens mørke. Vi gjenkjenner det som jordbruksforeningen, likevel er dets arrangementer og eksistens sløret av mystikk. Denne ambiguiteten har ledet mange av våre medstudenter til å anta at Jordbrukerlaget er en atskilt og noe eksklusiv klubb, først og fremst ment for bondebarn.

Tpo
Journalist

Ingunn Reimers
Fotograf

Natalie Nazareno
Oversetter

Til tross for denne mystikken, er det mer ved Jordbrukerlaget enn det øyet kan se. Under overflaten rommer det en rik historie, et meningsfullt formål og en innflytelsesrik rolle i samfunnet ved NMBU. Bli med oss på en reise gjennom historien til denne fascinerende institusjonen, hvor vi dykker inn i dets fortid, nøster opp i dets formål og avdekker den avgjørende rollen foreningen har i å forme NMBU-opplevelsen til studenter.

Et kort sammendrag

Jordbrukerlaget, eller 'bondeforeningen', ble stiftet i 1914, og bærer stolt tittelen som en av de eldste århundre-gamle foreningene, med et stadig mål om å fungere som en informasjons- og kunnskapskilde i et varmt og velkomment felleskap for alle som interesserer seg for jordbruk. Til tross for noen misoppfatninger om at Jordbrukerlaget er eksklusivt laget for individer med gårdsbakgrunn, er foreningen for alle uavhengig om de studerer økonomi, biologi, eller til og med filosofi, eller om familien din består av gårdsarvinger; Jordbrukslaget ønsker alle hjertelig velkommen.

I skrivende stund har Jordbrukerlaget omtrent hundre aktive medlemmer og, blant disse, et mangfoldig felleskap der medlemmene kan ta del i ulike aktiviteter. Allsidigheten til Jordbrukerlaget sørger for at det er tilbud for enhver. Mens noen medlemmer entusiastisk kommer på konferanser, er andre kanskje mer

interessert i de sosiale samlingene; hver av dem finner noe å glede seg til blant alle mulighetene som foreningen tilbyr.

Det er verdt å nevne foreningens selvstendighet. Finansiering kommer først og fremst fra medlemmene, og Jordbrukerlaget er ikke affiliert med noen bedrifter eller interessegrupper av noe slag.

Overføringen av Moderne Jordbrukskunnskap...

Jordbrukerlaget har et mål om å gjøre moderne jordbruk mer tilgjengelig for alle som er nysgjerrige på hva det innebærer. De jobber stadig mot dette ved å holde to typer arrangement.

Først, konferanser der eksperter fra landbruksfirmaer er invitert, som Alltec for et par uker siden, sammen med erfarne gårdseiere som deler sin kunnskap. Når det gjelder å arrangere disse konferansene har Jordbrukerlaget to muligheter: de kan enten invitere bedrifter til å komme og snakke, eller så kan de velge blant henvendelser fra disse ekspertene som ønsker å dele sine syn og erfaringer. Det er ganske uvanlig for Jordbrukerlaget å takke nei til en henvendelse, siden de ønsker å dyrke læring og deling innad blant jordbruksinteresserte: så lenge foredragsholderne kommer fra en seriøs bedrift, er de velkomne.

Den andre typen arrangement foreningen organiserer, er turer for å besøke interessante steder som er relevant for jordbruk generelt. Disse besøkene er åpne for alle medlemmer. Selv om du allerede er relativt kunnskapsrik på moderne jordbruk, er dette en god sjanse for å få praktisk erfaring og se hvor komplekst og fascinerende landbrukssektoren kan være.

Disse arrangementene kan ofte føre til jobbmuligheter. Bedrifter tilbyr noen ganger praksisplasser, jobber eller sommerjobber til Jordbrukerlaget, og foreningen passer på å tilby disse mulighetene til sine medlemmer. Så, ikke bare lærer de bort kunnskap om jordbruk, de kan også hjelpe folk med å finne jobber relevante for feltet.

... og litt sosial atmosfære

I tillegg til deres lærerike aktiviteter, tror Jordbrukerlaget på viktigheten av å stadig øke følelsen av samhold og moro blant sine medlemmer. Dette gjør de ved å regelmessig holde vors på ulike steder på Campus før viktige arrangement. Disse vorsene bidrar til at foreningsmedlemmer kan bli bedre kjent med hverandre, og derav styrke båndene innad i foreningen. Men det er ikke alt; en gang i året går Jordbrukerlaget helt ut ved å holde en stor feiring som ofte finner sted på Samfunnet. Denne årlige festligheten er ment å være foreningens

høydepunkt for året, hvor de ønsker å samle så mange mennesker som mulig i en gledelig og festlig atmosfære.

Det nærmer seg Jordbrukerlaget sitt 110-års jubileum neste år, og da braker det løs. De brygger opp noe ekstra spesielt i februar, et arrangement som ryktene sier skal bli mer imponerende og uforglemmelig enn noen gang før. Målet er å stille i stand en kveld en sent vil glemme, samtidig som det skal være et snev av eleganse og raffinement. Se på det som en storslagen galla-feiring, hvor alle medlemmer kan samles. Så merk av datoen i kalenderne og gjør dere klare for en minneverdig jubileumsfest med Jordbrukerlaget.

Alt i alt understreker Jordbrukerlagets 100 år lange arv av kunnskapsdeling og fellesskapsbygging den vedvarende verdien av inklusiv læring og samhold. Samtidig som foreningen nærmer seg sitt 110-års jubileum, fortsetter det å bygge bro mellom ulike deler av samfunnet vårt, ved å tilby alle en plattform hvor de kan utforske den stadig endrende moderne verdenen av landbruk. Denne foreningen er kanskje ikke den mest prestisjetunge eller synlige organisasjonen på Campus, men Jordbrukerlaget er en av blokkene i grunnmuren som NMBU sitt studentliv er bygd på. Dette sammen med de andre gruppene, foreningene, broderskapene og korene som den også består av.

Grotta

Eg lev i Grottas sus og dus
Utsida er eit einaste rus
Betongen steiker og lyden bit
Og vasken er fylt med andres skit

Eg trur denne kvelden blir treg
Eg sit og tenkjer på deg
Eg vil vekk, langt vekk
Frå skjeggkre, gasskammer og skolesekk
- Dino H.

Verken odelsjeste eller bonn
men vil du allikevel ha traktoren?

en boble nær nåla

det er på høy tid at vi skiller oss
kvelden er for kald til å ligge stille i gresset
du er for trøtt til å holde tritt med tankene mine
og jeg har ikke mer varme å dele
men, hvis jeg drar nå
vil du ønske velkommen når jeg er tilbake?
det føles som om jeg er et løssøre i ditt travle liv
kan min avskjed holde oss sammen?

hva er livet mitt
hvis ikke ensomhet kledd i et ungt menneskes
korte oppmerksomhetsspenn foreningsuniform
gjennomvåt av dårlig øl kan jeg bomme en sigg?
ikke fortell meg om denne kvelden i morgen
meningsløst fellessnap beklager for å være m.i.a.
estetisk instagramkarusell krasje sykkel glitter på
kinnbeina sovne på en annens sofa la oss diskutere
verdenspolitikk en klem farvel møtes snart? jeg
vil gjerne sette av tid til deg men jeg må stikke nå
knuse telefonen vil du ha iskrem en dag og snakke
om ting som plager deg? bare si ifra hvis du trenger
noe jeg drikker for deg i kveld nei vær så snill ikke
gå Ås vil aldri bli den samme.
- osv.

Hvor tror du biene er nå?

hvor tror du
hvor tror du biene er nå
du ser dem ikke lenger
de summer ikke lenger
blant blomstene
lavt
glitrende vinger i kronbladene
ved daggry i mai
kan du høre dem
biene
har de dratt av sted
til en ny verden dekket av pollen
som gule og svarte stjerner
venter de på vår tur
"våren minker"
er hva vi kaller kollapset
insekticider
antropogenisk oppvarming
tap av habitat
forsvinningen
en sykdom skapt av vårt eget vesen
måten vi
alltid
har gjort det på
så fortell
hva tenker du de vil kalle det
når vi ikke hører summingen lenger
når vi er helt alene
når vi i et glimt
kanskje ser
før vi også en dag blir borte
- Marie T.

i dag våknet jeg

øynene glir opp
en ny dag
jeg tenker
livet er slutt
det er ikke sant at
jeg vil leve
hjertet dunker i brystet
selvom jeg er helt nummen
jeg vet jeg må prøve
men
ingenting
betyr
noe
alt vil alltid være jævlig
det er ikke sant at
livet blir bedre i dag

les på ny nedenfra og opp

- Margret B.

Har du odel[skatalog]?

Frihetens utoner

Til deg som fikk nei til tilbud om stevnemøte
til deg jeg flyttet fra og deg jeg lot flytte fra meg
til oss som med hverandres forglemmelse måtte bøte
til deg jeg sa nei til, spesielt da jeg kunne ha sagt ja
fordi det sikkert var lurt
selv om denne fred gjorde meg noe vred
En dag vil jeg spille deg en melodi
som jeg har øvd på helt siden vår avskjed
og som hittil bare låter surt

Da jeg sa nei sa jeg også ja til en ny Gud
til Satan selv, med et forlokkende tilbud
Å velge han var å velge frihet
uten at jeg skjønnte prisen fra min nye profet
og
hva det ville si å bli et infernalt instrument

og da djevelen ga meg fela frihet
denne friheten jeg fortsatt soner
og jeg beskyldte krefter utenfor meg
for dens utoner
mintes jeg omsider deg
deg som fortsatt mitt hjerte lemlester
som lærte meg så mye,
men spesielt å overgi meg selv
til en sann læremester

og det er

når Lucifer blåser opp hjertet mitt som en sekk
og jeg føler at den skal slå sprekk
at jeg skjønner hvor mye kjærlighet hjertet mitt kan romme,
og
Det er når han klemmer hjertet sammen igjen under armen
med sin vedvarende nykke
og vi sammen lager den infernale larmen
at jeg erindrer den gangen du lærte meg
at savn og sorg er minner av kjærlighet og lykke
og

når jeg lar Morgenstjernen putte sine lepper mot mine
og fylle mitt svelg
og blåse hjertet mitt opp atter en gang
og klemme ut den vakreste elegi fra mitt hjertes belg
at jeg skjønner at jeg er hans helvetes sekkepipe
i en ny eksistensberettigelses bur
og
at når jeg overgir meg til hans rytme og lover
så vi kan spille i vakker symfoni uten en tones ripe
og jeg minnes at du lærte meg at en konsert som bare går i dur
kan man like godt stå over

Og en dag vil jeg spille deg en melodi
som jeg har øvd på helt siden vår avskjed
og som hittil bare låter surt
men som begynner å vise sin verdi
og bærer en sann beskjed
og da skal du skjønne at uansett om du ser treet falle eller ikke
så er det like vakkert
og du skal alltid få gå på tur i skogen igjen
men
Først må jeg bare lære
de komplekse harmoniene til den frie viljen
og å forstå tragedie som frihet formummet
og jeg håper min melodi kan være tid tidtrøyte
og kanskje du har med din egen fløyte
Men jeg håper også at om du ikke kommer
så har jeg lært å være glad for våre stunder nå forstummet
“

- Thomas R. B.

En bokanmeldelse

Kråke
Skribent

Tuva Hebnes
Fotograf

Høsten har inntatt Ås-landskapet, og jeg har funnet fram lenestolen fra klesskapet og dratt bokhylla fram fra under senga. Jeg rigger meg til foran vinduet, der jeg kan se naturens visne farger fra tryggheten og varmen av min egen stue. Jeg åpner opp boken min og kjenner at dette kommer til å bli en bra søndag. Sjeleroen kommer sigende som dampen fra tekoppen jeg har laget meg. En lykkelig blanding av sukker, honning og intet mindre enn fem sukkerer som gjør høstens melankoli om til en evig nostalgi.

Men hva er dette?! Varm te står som en fontene ut i rommet. Varmen dugger til vinduet og boken min er blitt våt og klissete. En skrivefeil? I en bok fra en anerkjent forfatter utgitt av et av landets største forlag? Uhørt.

Jeg står utenfor Ski politistasjon. Klokken er ti på ti, og det viser seg å være vanskelig å komme inn på politistasjonen. Sensoren til den automatiske skyvedøren anerkjenner ikke min eksistens og jeg blir nødt til å ty til andre metoder.

Jeg krummer hendene mine til en håndkikkert og lener meg helt inntil glassruta ved siden av døra for å blokkere alt sollyset. Jeg skimter en ny dør og bak den; ikke en sjel. Jeg stiller meg foran døra for å gjøre et nytt forsøk og oppdager at dette slett ikke er en automatisk skyvedør, men en dør med et håndtak. Jeg strekker armen ut og i det jeg tar på den åpner døren seg. Automatisk var den altså allikevel. Dør nummer to viser seg å være mye lettere å forsere enn den første da disse dørene er seriekoblet.

Rundt hjørnet sitter en resepsjonist. Han titter åndeløst opp fra skjermen og ut i rommet. I det øynene hans flyttes over på meg tar ånden bolig i ham, og han ser ikke særlig blid ut. Han løfter armen og trekker til side plastskjermen han sitter bak.

Med et påtatt smil sier han: "Hei" før han forkaster ideen om å være hyggelig like fort som han fikk den og fortsetter i et dypere toneleie: "har du avtalt et møte?" Jeg strekker hånda ned i manneveska mi og griper tak i boken som inneholder en skrivefeil. "Jeg ønsker å anmelde denne boka!"

To brune med Aksel Heggernes Njaa

To kalde øl plasseres på et av Pergolaens utebord. På den andre siden sitter en velkjent skikkelse. En du kanskje har sett hvine med klarinetten ikledd lusekofte eller gul slåbrok, synge for full hals i snipp og artighatt eller proklamere nynorske gloser fra innsiden av ei mørk hette. Hvem er egentlig Aksel Njaa?

Åsmund Godal Tunheim
Journalist

Ben Børildsen
Fotograf

En drabantbygutt

For å skjønne hvem som gjemmer seg bak det lune og kjekke ytre, må vi tilbake til året 1997. Da kom Aksel til verden. Etter noen barneår i drabant-Oslo, flyttet familien til Lørenskog idet han skulle begynne i femte klasse. Her vokste han opp blant høyblokker og eneboliger. Selv om Aksel alltid har vært fascinert av dyr, var det først på ungdomsskolen at dyrlegedrommen slo sine første røtter. Det var også på denne tiden han plukket opp klarinetten for første gang. Men som han påpeker: "I tenåra blir jo alt teit", og det var jevnt pådriv fra hans over snittet musikalske familie som reddet klarinetten fra en stille skjebne på hylla.

Springbrettet

Videregående eleven Aksel var en usikker ung kar som prøvde å finne ut av hvem han var og hva han ville bli. På Lørenskog stod russekulturen sterkt, og miljøet var preget av gruppering og strenge sosiale koder. Dette fant han seg aldri helt til rette i, og var ikke blant dem som brydde seg mest om hvor han hørte til. På skolen hadde han høye krav til seg selv. Det hadde foreldrene også: "Da vi først flytta til Lørenskog var jeg litt negativ til skolen, litt som en protestaksjon mot at vi hadde flytta, så jeg tror kanskje de var opptatt av hele tiden å pushe meg litt". Med litt hjelp fra mor tok dyrlegedrommen form allerede på første året på videregående som mer enn bare en vill idé. Han peila seg inn mot veterinærstudiet og trappa opp skoleinnsatsen.

En ung student

Aksel kom inn på veterinærstudiet i 2016, men samtidig kom han også inn i militæret. Studiet ble utsatt, og etter et år med kalde fingre og snøskuterkjøring ved russergrensa i Sør-Varanger begynte han på Adamstuen. "Jeg hadde nok ikke kommet inn hvis jeg ikke hadde X og Y skrevet inn i mine celler", bemerker han. I 2017 ble nemlig kjønnspongene fjernet; og han ble reddet av at han hadde søkt året før.

Aksel forteller om en uoversiktlig oppstart: "Oslo var en stor by, og Campus var en betongjungle med rare Sovjet-aktige mursteinsbygg, og enda eldre sånne leirsteinsbygg. Og så var det mye jenter". Men like fullt; miljøet på Adamstuen var lite og tett, noe som var godt for en som

fortsatt var litt usikker og i prosess med å komme ut av skallet og finne seg selv. På Adamstuen var det sosiale livet bygd opp mer rundt studiet: "Vi fikk prenta inn at man skulle ta de samme fagene og bli kollegaer, så det er viktig å bli kjent". Dette tok Aksel og mange andre til sitt bryst. Det var mye som skjedde, og det var tett mellom de nokså ville festene. Adamstuen var et sted med lite regler, en "oase fri for alt som heter skjenkekontroll og skjenkevakt". Etter en skolefokustert første høst ble han på vårparten med i Veterinærmedisinsk Studentforening (VSF), linjeforeninga som stiller i stand fester og andre arrangementer. Han beskriver dette som sin billett inn i det sosiale studentlivet.

Men VSF var bare begynnelsen på Aksels brede engasjement og utfoldelse i diverse studentforeninger. Gjennom studieløpet har Aksel hatt to år med verv i VSF, vært leder i Den Norske Veterinærforenings studentorganisasjon, sittet som 'førstegjætar' i Promosjonskollegiet (Collegium Promovendi), vært aktiv som korist og dirigent i Mannschoiret Bjældeklang og som klarinettist i både Corpus Luteum og Flatlusa Spelemannslag. Nå har han også skrittet videre inn i studenterkorverdenen og gjort Lærke av seg. "Det er viktig å være engasjert", kommenterer Aksel.

Veterinærmedisinsk musikkdriv

Aksel har vært med i Mannschoiret Bjældeklang fra start, siden det tross alt er obligatorisk for alle gutta på VET. Her har han også bidratt med noteskriving

og direksjon. Aksel forklarer sin aktive deltakelse i koret ved å trekke fram noen viktige opplevde kjerneverdier: Verdien av godt samhold mellom de få gutta på studiet, og anledningen mange får til å bli dytta utenfor komfortsonen med stemmebruk og fremføring for publikum. I veterinærkorpset Corpus Luteum har han vært med siden andreåret, men ikke som annet enn klarinettist og 'Solanum tuberosum', altså potet. Likevel har han heller ikke her klart å holde fingrene fra fatet, og han har blant annet vært delaktig i å få foreninga integrert i det nasjonale studentkorpsselleskapet.

Med VET i skallen

Aksel fikk hele 3,5 år på Adamstuen før han flyttet til Ås. Han omtaler overgangen som kjip. De skulle egentlig ha masse kule avslutningsfester og få en verdig markering på en endt æra, men dette ble kvalt av pandemien. "Ting lå litt nede med brukken rygg da man plutselig ble flyttet over i et nytt miljø", forteller han. Til tross for dette kjente Aksel på en sterk driv til å bevare veterinærstudentkulturen. Veterinærforeningene har ifølge Aksel vært gode på å holde seg oppe og samtidig latt seg inspirere: "Gjennom godt samarbeid med aktører som NMBU og Samfunnet har vi klart både å beholde våre beste tradisjoner, integrere oss og attpåtil tilført noe nytt". Han mener likevel det er viktig å anerkjenne at mange satte stor pris på det tette og gode miljøet på Adamstuen, ikke minst på grunn av mangelen på regler.

En ny start

På sitt femte NMBU-år, og fortsatt første Ås-år, begynte Aksel på forskerlinje hvor han studerte luftveissykdom hos kalver: "Det ble mange timer med svaberen inni kalveneser, og på lab med dyrkning og antibiotikaresistens-testing". Det sosiale var ekstra viktig det året, siden dette også var det året han etablerte seg på Ås.

Kombinasjonen av løsnende restriksjoner og et nytt studiested resulterte i en ny giv, og Aksel ble fenget av studentmiljøet i Ås: "Her møtte jeg noe av det jeg kanskje hadde ønska mer av på Adamstuen, nemlig det sterke engasjementet rundt foreninger". Han benyttet blant annet anledningen til å bli med i Flatlusa spelemannslag, etter at en viss Løk fra Sunnfjord ved navn Ida Beate hadde reklamert heftig med kjensgjerningen "Det eor jo moulig ao ha klarinetta der auo".

Aksel grep sjansen og kom på åpen øving. Der ble han møtt med trivelige folk, løse rammer og læring på gehør. Det var veldig annerledes musikalsk enn det han var vant til, men det sosiale gjorde at han ble. Etter hvert har folkemusikkinteressen vokst seg stor og glødende. Han legger til at det i Flatlusa også var "veldig forfriskende" å prate med folk om andre ting enn veterinærfaglige ting, for det kan du banne på at det er mye av blant veterinærstudenter.»

Drivkraften

Aksel ser stor verdi i studentkulturen, og har ønsket å kjempe for å styrke og opprettholde den: "Det har vært hjørnesteinen min, særlig etter at jeg flytta til Ås". På spørsmål om hva som driver ham til et slikt ekstensivt engasjement, viser han blant annet til sin store musikkglede: "Musikken er en veldig fin motpol til den tunge veterinærstudenthverdagen". En annen drivkraft er hans forkjærlighet for fest, fyll og fanteri. Han forteller at han har blitt trukket mot de stedene hvor det er morsomme fester, artige arrangementer og artige folk.

Tiden strekker ... til?

Overraskende nok har Aksel mer enn nok tid til seg selv. Han siterer sin gamle musikk lærer, Wolfgram: "Tid er ikke noe vi har, det er noe vi tar". Dette minner oss på at man egentlig har tid til veldig mye. Det handler om hva man forteller seg selv. Aksel blir inspirert av folk som klarer å kombinere mye forskjellig og 'får det til'. Samtidig bemerker han viktigheten av ikke å gape over for mye: "Man har tid til mye mer enn det man tror, men lytt til magefølelsen. Gjør ting fordi du har lyst til å gjøre det, ikke fordi du føler at du må". I ølkrusene ligger skummet ensomt igjen. Med Aksels sitat fortsatt rungende over Pergolaens hellelagte gulv runder vi av en god prat med en ekte Ås-legende. En legende som herfra bare skal fullføre studiet og nyte musikken, noe vi tror han vil mestre helt og fullt.

Hilsener til Aksel

Kjæreste sAksel,

Man merker godt når du trer inn i rommet. Du fyller lufta rundt deg med (som regel) velsmidde og treffsikre ordspill, finurlige og vittige kommentarer, og, ikke minst, klare toner og vakre harmonier ut fra din trut, med eller uten noe å spille på. Vi i Flatlusa er så heldige som har både deg og dine blåseinstrumenter!

Du er som kjent verdensmester i kombinert, og det er en sann ære at vi prioriteres sammen med alle de andre greiene du driver med. Aldri hører man en klage fra deg om at det er for mye som skjer eller at du har dårlig tid, nei tvert imot virker du å ha overskudd og ønske om å bidra – alltid.

Du er en usedvanlig trivelig og musikalsk fyr, sosialt stødig som få. Måtte engasjementet ditt alltid brenne med en like varm og stødig flamme! Du gjør Åsbobla til et mer innholdsrikt og lekent sted å være.

Hilsen Flatlusa!

Vyrde!

Ein Høvedsmann med stor H. Kjære Aksel! Du vandra inn på Læresetet attom Fåvitsbakken i 2017, og med eit smittande godt humør, pågangsmot og som ein uvanleg god utgåve av ein gjætar (student på NVH), sette du varige spor. Etter den store utvandringa til Åsenes Rike, har du kasta deg ut i studentlivet sine gleder og har vorte ein godt kjend skikkelse. Samstundes har du opparbeidd deg ein legendarisk status på Hippiusgarden som Notarius i Det Blandede Mannschior Bjældeklang, Høvedsmann i Promosjonen, initiativtakar og skapar av god stemning. Du syr saman tradisjonane frå Adamstua med tradisjonane på Ås med dine perfekte sting med fortløpande madrass-sutur. Spora du kjem til å etterlate deg på Ås blir store. Det er heilt sikkert at Hippiusgarden og Ås-garden aldri kjem til å verte det same når du om nokre månedar snører på deg vandreskoa og vandrar vidare. Og heldeg er den stad der du ender opp!

Alle gode ynskjer frå Collegium Promovendi, Collegium Ordinis og Egil Storskald.

Kjære Notarius Emeritus Aksel Njaa,
Med vomma phull av nektar har din stemme baaret langt.
Med uttalige øvinger, godt i mot har du aspirantene ledet an.
Tungedøvhet vært taalmodig med oss, gjort fermate om til hverdagskost.

Med skrotum pakket i sokken er det omsider snart din tid til å forlate skolens løp. Du er en mann av særegen kvalitet, utfyllende toner og i kledd ord-poesi på tungespissen. En glede phor oss alle. Paa reisen Fra Adamstuen til Aasenes rike var du aldri sjenert for en liten dram, men igjen har du samlet oss nok en gang. Ja Aksel, du er vår sam-klang.

Takk igjen for ditt store bidrag, deg vil vi aldri glemme.

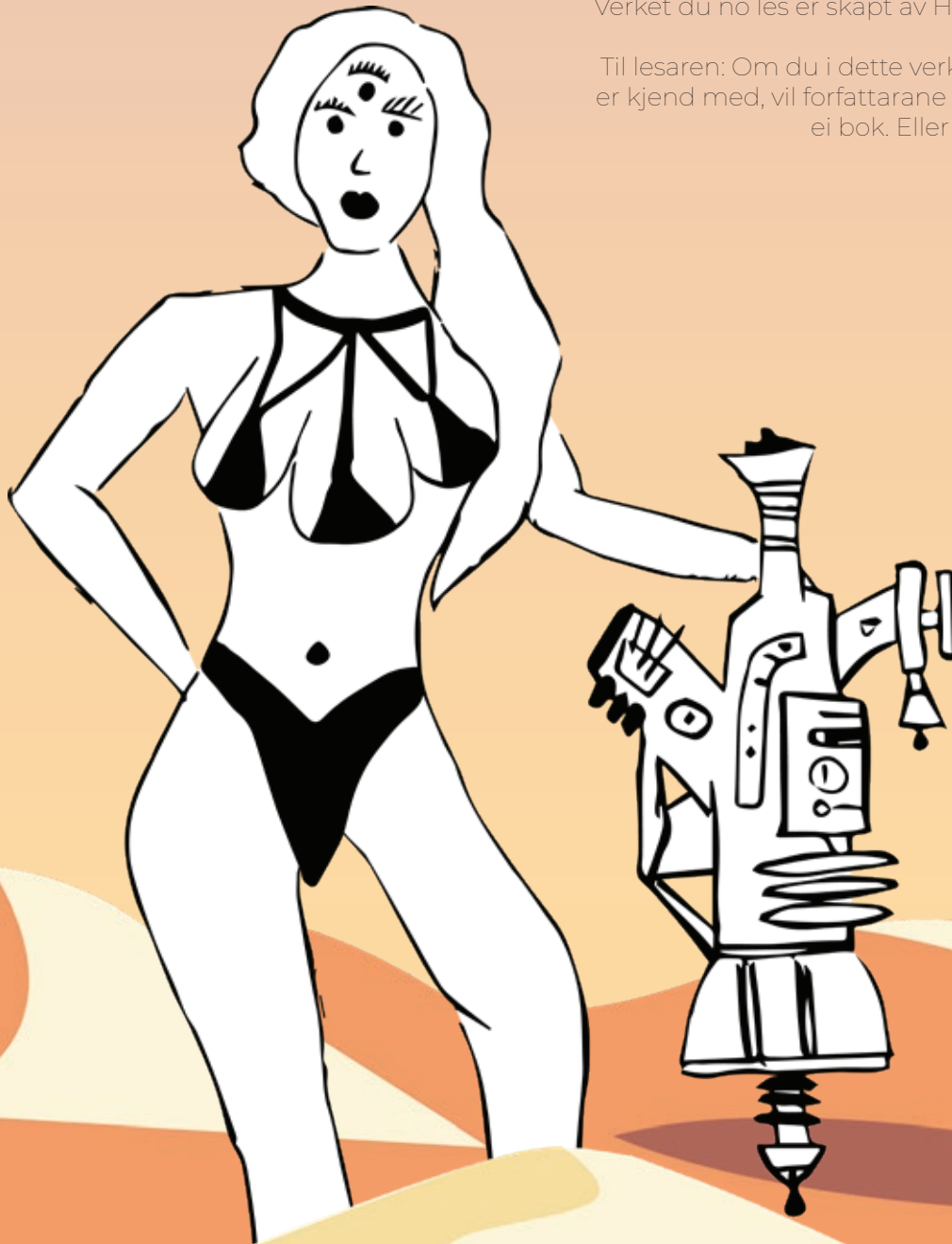
Vaare største hilsener
De taknemlige skrotum innehaverne
Det Blandede Mannschoiret Bjældeklang

TRI-SOLARIS

SOGA OM DEN TRI-SOLARE STJERNETÅKA OG
DEI EROTISKE VESENA SOM KNULLER I HAN

Verket du no les er skapt av Herr Ord og Frøken Smed

Til lesaren: Om du i dette verket finn ord som du ikkje er kjend med, vil forfattarane høfleg råde deg til å lese ei bok. Eller utføre eit søk på Google.

Den Barmfagre Baronessa frå Puppessa synt seg over toppen av ørkenens sanddyne. Strålene frå solnedgangen omkrinsa figuren hennar i ein skarp relieff. Den raudspragla manka hennar virvla kring om hovudet, og skuggela hennar tredje auge, TRI-AUGET. Men den Barmfagre Baronessa hadde viktigare ting å tenke på.

Undersåtten hennar kraup frem og stilde seg att ved ho. Denne usle mannen strekte seg ikkje meir enn 179 cm over marka han stod på. Han var difor av trellklassen. Han sleikja i seg mjølkerestane frå munnviken sin. Det var først no han vart var det som den Barmfagre Baronessa hadde lagt auge på for fleire sekund sidan.

- Sjø! Kva kjem der over bakketoppen? Er det slavrar, skøyarar eller skurker? kakla han.

Krypet var ikkje verdeg eit svar, og den Barmfagre Baronessa heldt tankene skjult i sitt eige sinn. "Sanneleg skal me få sjå", tenkte ho.

Romskipet som nett no landa vid hennar eige romskip var særst underleg. Det var sigarforma, og ho meinte at pilotane måtte sitje i det oppsvulma hovudet på toppen. Men det var motorane, som det nett no strøymde kalibrerande vassdamp ut av, som ho let seg bite merke i. "Berre to", tenkte ho, i sin forførande indre monologt. "Eg trur me går spanande tider i møte."

Ho aksla romrifla si, som hadde vore hjå ho heile tida, og retta på den triple brysthaldaren sin. På tide å ta kontakt.

I cockpitens påtrengjande tosamheit, sat Deuxasmianarane Deflaticus Miserera og Boringidus i ein kysk stillheit. Dei hadde forlatt den tarvelege årsakinga av eit solsystem dei kom frå, og reist avgarde i romskipet kalla "Skipet, Kristi Assosierte Firma Teknikarar". Målet med reisa var å spreie bodskapen til den uinspirerande Guden deira. Ein bøn om kyskheit og tosamheit, som skulle kue dei uregjerlege, men svært attraktive, Tri-Solarane. Og endeleg var dei ankomne.

Etter

å ha

løyst seg frå dei genetisk modifiserte dobbel-fleksi karburator

sikkertsheitselene sine, åla

dei seg ut or skipet og trådde ut på den rørlege sanda som dekkja planeten dei hadde landa på. Den skarpe sola baka ned på dei, og dei kjende korleis lekamane deira vart fuktige.

- Akk, denne Gudsforlatte planeten er alt for varm! utstøyte Deflaticus.

- Ja, eg er mest freista til å kle av meg min seremonielle heildekkande ulldrakt, svara Borinigidus.

- Det kan du ikkje, det ville vore heilagbrote om du blotta den berre kroppen din til meg, som er av anna kjønn enn deg. Sjø berre føre deg kva eit slikt åsyn hadde gjort med meg! skreik Deflaticus.

Det var nett i denne augeblinken at dei høyrde ei sensuelt suggererande røyst bak seg.

- Legg frå dykk våpna dykkar. Og kledda.

Dei vende seg om i retning av stemma, og let augene ta inn over seg synet som møtte dei. Ei kvinne hadde skaftet til ein lang, plasmisk-kalibrert kembo-flux rifle i eit erfarent, men ømt, grep. Munninga peika ivrig mot pilegrimane. Kvinna var høg og muskuløs. To veldefinerte lår synt seg under eit taktisk mikro-midtlivsklede. Den bare magen glitra i ørkendoggen, og ein vakker rubin i navlen hennar skein forlokkande mot dei. Brysthaldaren hennar, som knapt greidde å dekke den mjuke, men likevel faste, triple bysta hennar, var fylt til randen av ammunisjon og anna som trengs for å overleve i ørkenen. Men det var ein spesiell ting som fanga dei avgrensa sinna deira. Det var TRI-AUGET, som med ein lillaaktig iris skoda ned på dei med eldgamal teknologisk magi.

Frå dei kvernande malstraumane i TRI-AUGET fekk dei plutseleg eit syn. Dei vart kasta inn i ei transe, og det dei såg ville dei aldri gløyme. I dette synet forstod dei si eiga undertrykking. Den som var given dei av generasjonar med religiøs kyskheit, undertrykking av sinnet og beneiging av erotisk glede. I ein augeblink såg dei kva kvar einaste person på planeten deira kunne vera; samankveila i ein heilag samanfatning av sveitt og oppgløda kjød. Så vakkert var synet, at det kitla i lenda deira.

Etter å ha vorte støytt ut av dei forlokkande syna i transa kasta Deflaticus eit løyndomsfullt blikk på Boringidus. Då ho først møtte han vart ho oppskaka. Hans manndom bar med seg potensialet for synd. No såg ho han i eit nytt ljøs; som ei eining for kroppsleg nyting. Men ho var ottefull. Ho hadde aldri vore utsett for synet av eit avkledd menneske, fordi ho enno ikkje hadde blitt inseminert i eit religiøst bedekkingsrituale. Men ho hadde høyrte historiar fortald i all løyndom etterpå. Historiar om opna blomar og grådige bier. Berre ved tanken kjende ho

blodet strøyme under den heildekkande ulldrakta. Noko som retta tankane mot hennar eigen kropp. Kva ville skje om Boringdidus fekk sjå den udekkka lekamen hennar? Han var trass alt ein ivreg truande, og hadde truleg aldri sett slike skatter som dei ho bar på. Den slanke, formfulle kroppen hennar. Det smale, strame livet, som strekte seg som ei bru mellom dei rike brysta hennar (nett no dekkta av ein sjølvandande biotex bryststøttar dobbel D) og den runde, mjuke bakenden hennar. Når ho bad låg ho ofte bøgd nedover, med baken stolt struttande mot himmelen. "Gud, kor ho elska å lovprise Herren!"

Under åsynet til den tri-augde skapningen kjende ho korleis trua, som til vanleg var steinhard, svikte. Dei sølibatiska banda som bandt ho losna i same tempo som kledda hennar - kvikt. Før ho visste ordet av det reiv ho av seg den heildekkande ulldrakta, flerra av seg brysttøtta si, og slepte fri dei verkande brysta. Brystvortene hennar knoppa seg som to forlokkande auge. Den sarte huden vart straks skolda under den utilgivande ørkensola, og ho rødma i det ho vart var den avkledd, nakne kroppen sin, som ingen før hadde sett.

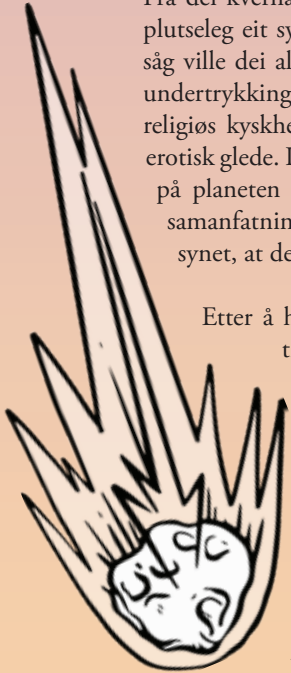
Ho høyrde lyden av klede som traff jorda ved ho, og vende seg for å sjå Boringdigungus. Kroppen hans responderte momentant på kvinna som stod foran han, og pillefantent hans reiste seg som ein obelisk av alabast mot himmelen. Spenninga mellom dei var til å ta og føle på, og ved synet av det overraskende store vaskulære legemet foran seg kjende Deflaticus korleis hennar eiga heilage hole vart forvandla til ei oase av glede. Ho snudde seg mot den framande skapningen og talte:

- Du, uheilage skapning av umåteleg lyst, me kom for å spreie lovord om vår Herre, men no må eg heller spreie beina mine, og be deg skildre til meg kjærleiksorda.

Den Barmfagre Baronessa frå Puppessa snodde seg forførande mot Boringdidus, og greip tak om hoftene hans. Med eit fast grep leidde ho han mot den annige kroppen til Deflaticus - veslemannen hans peika ivreg ut kursen.

- Set deg ned på kne, lydde den befalande stemma til den Barmfagre Baronessa.

Ordren var så direkte at Deflaticus ikkje kunne anna enn å synke ned på kne, samstundes med at den orale opninga hennar opna seg i ein O av overrasking. Den var ei perfekt målskive for det interkontinentale missilet som var på meg mot ho.

Han passa perfekt i munnen hennar; som to bitar av eit puslespel, eller som to klossar med lego - dei kom saman med eit klikk, idet tanngarden hennar støyte inn i det neongrøne superioniserte testikkelburet hans. Ho kjende fantestaven hans kitle den muskuløse drøvelen sin og hørde ululeringa hans over sine eigne gurgelyder. Medan ho sugde han nærare og nærare eit klimaks følte ho blodårene pulsere mot dei hardtarbeidande leppene sine. Nett då vart kjøtfløyta hans på uhøfleg vis nappa ut or den siklande kjeften hennar. Ho stønna frustrert. Ho hadde ikkje spelt ferdig!

- Ro deg ned, du som er ubesudla, utanda den Barmfagre Baronessa. - Legg deg på rygg og omdann deg til havet som druknar dei vantro!

Deflaticus senka seg ned på den brennheite sanda samstundes med at den Barmfagre Baronessa tok tak om nakken til Boridingus og varsamt og med samtykke dytta andletet hans ned i den fuktige fitta hennar. Etersom Boridingas tidlegare hadde delteke i pai-ete-konkurransar, fortærte han ho meisterleg. Smaken var ikkje som paiane han var vand med, den hadde ein rund smak av vassgraut med syrlege overtoner. Men han likte det, og lepja i seg av dei kulinariske kremene hennar. Etter eit par minutt kjende Deflaticus korleis heile kroppen hennar trakk seg saman i lystbetont ekstase. Ho spende ryggen som ei bogestreng og song ut ein perfekt 261 Hz C4. Ho var tross alt førstesopran i eit lovsongkor.

Nok ein gong ringde den djupe stemma til den Barmfagre Baronessa over dei.

- De har begge hatt glede av ein forrett, men no skal de fortape dykkar i hovudretten.

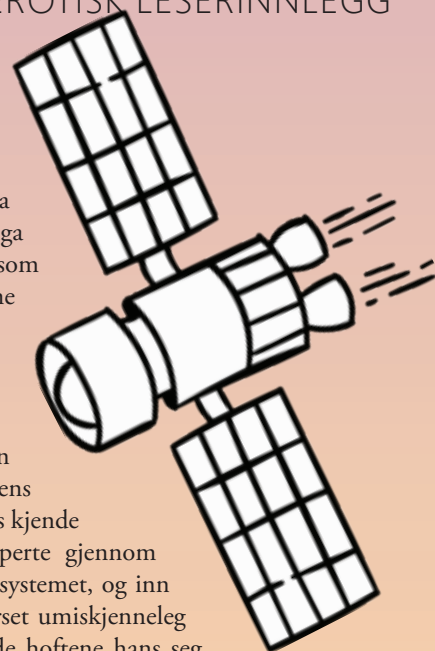
Dei såg bort mot ho, og såg at ho var djupt inne i si eiga forrett. Trelen hennar balanserte opp ned på dei små hendene sine, med beina perfekt spreidd til kvar si side. Den kjeppharde snurrebassen hans var skjult, ettersom han

taktfast støyte inn i den profesjonelle munnen til den Barmfagre Baronessa. Sjølv sat ho på bakken med beina spreidd. Ho hadde invidd tunga hans i det kongelege hoffet som heldt til i dei kvinnelege faldene hennar.

Endeleg var tida komen for å knulle. Boingidingus løyste seg frå den klitorale knoppen han hadde sutta på, og studerte Edens Hage under seg. Frå sinnet hans kjende han korleis opphissinga galloperte gjennom han, ned via det sentrale nervesystemet, og inn i rambukken. Nett som universet umiskjenneleg går mot ein varmedød, bevegde hoftene hans seg mot den uoppdaga djupna i Deflaticus. Og så, for andre gong i livet sitt, var han inne i ei kvinne, men denne gongen var han ikkje på veg ut, men inn.

I det han kom inn i den jomfruelege blomen hennar kjende han seg velkommen, trygg i det varme, vaginale grepet. Han forsto no at det var dette han hadde lengta etter heile livet, å kome tilbake til sitt opphav. Medan han jog inn og ut av ho kjende han korleis den innelåste testikkelpungen trakk seg saman. Han var klar for å eksplodere.

Deflaticus var overvelda av kinninga av saftene sine. Den stive, lett kurva kinna ho hadde invitert inn i seg hav ho meir nyting enn ho kunne førestilt seg. Den kontinuerlege pumpinga sende ho nærare og nærare mot kanten av kva nyting kunne vere, og så - vidare. Ein eksplosjon av kjensler, med opphav i lendene hennar, sende ho inn i ein kaleidoskopisk rus. Ho flaut i eit stormande hav av brotne

normer og endeleg innvigd lyst i det som kjendes som ei æve; eller; berre sekund. Ho vart trekt ut av sitt eige sinn då ho hørde den Barmfagre Baronessa:

- Sprut på puppene hennar! Sprut i andletet hennar! Let ho aldri gløyme smaken av deg!

Boridingis var meir enn villeg til å lystre, og klauv over dei skakande beina til Deflaticus og stilde seg på tvers over magen hennar. Der let han mjølka si fylle verda, lik regn på ei gold eng. Som Jackson Pollock dekkja han ho med varme, tjukke kladder av livgivande sed, i eit tjukt, klissete lag. Deflaticus stirra opp på den høgreiste monolitten hans som stod i skarp kontrast til den bakande ørkensola. Ho lokka den mot seg, og lot tunga si, trass i at den var dehydrert og tørr, følge heile lengda og sleikja i seg dei søte dråpene av flytande liv. Ho hadde funne Guden sin att, og han var rik på sink, protein og vatn.

Boridungus knakk saman, og vart liggjande attmed Deflaticus, pesande. Sniglen hans trakk seg tilbake inn i huset sitt. Over seg hørde han klapping, og då han heva hovudet såg han den Barmfagre Baronessa som stoisk onanerte seg sjølve, med auga festa på trelen. No forstod Boringidus at klappelyden var lyden av trelen som pumpa sitt eige vedheng. Frekvensen på pumpinga steig, og trelen oppnådde eit tåleleg tilfredsstillnade, men merkeleg spastisk, klimaks, og tøynde kukjuicen ut over sitt eige andlet. Boringidus vart skaka over at eit så valdsamt brøl kunne ha sitt opphav i ein så liten og skjør kropp.

Den Barmfagre Baronessa sto over dei to tidlegare misjonæranne. Ho strauk seg framleis over kamskjellet sitt, kor ei perfekt perle var synleg, og tala slik:

- Ta det de har erfart her og spre det til dykkar arme galakse. De har ikkje meir enn skrapa i overflata på kva begjær kan bringe. Sjølv er eg ikkje meir enn to-kvart oppildna

av denne ulærde fremsyninga av nyting, men eg er trass alt ein mester i kunsten å samveve. TRI-AUGET hennar glitra av røyndom i det ho heldt frem: - No må de fjerne dykk sjølv frå denne planeten, nett som eg skal fjerne meg dette simple samværet. Eg skal slyngje meg saman med vårt mytiske PIKK-TRE, og der vil eg finne utløysinga mi. Far vel, forpulte krek.

Det hadde ikkje gått meir enn ti minutt sidan misjonæranne hadde landa på den heite planeten i Tri-Solari-systemet, men dei var endra for livet. Idet dei no gjekk gjennom naudsynte sikkerheitsrutinar og gjorde romskipet klart for avgang, kunne dei førestille seg utallige måter å oppdage kvarandres kroppspopninger på. Girspaken var ikkje lenger berre ein måte å kontrollere fartøyet på, setebeltene var ikkje berre for sikring, og yogahuska var ikkje lenger for berre ein person.

Seinare, medan Borungidus og Deflaticus sat i cockpitens, no ikkje lenger så påtrengande, tosamheit, flamma sinna deira av visjonar og idear. Lagnaden som venta dei på heimplaneten deira var uviss. Kom dei til å bli hengd? Gjort til latter? Eller ville dei kome til å leie ein seksuell revolusjon mot dei religiøst undertrykka Deuxasmaniarane? Dei fann ingen svare, men medan dei vart slynga gjennom det brutale og kalde verdsrommet visste dei ein ting. Verda var kanskje kald og utan tilgiving. Men sex? Sex, er Heitt!

SLUTT

Ida Haraldstad
OversetterTpo
Journalist

PB revyen

Irekken av artikler hvor jeg har diskutert norske show mens jeg forstår språket like bra som en spansk ku, er jeg rimelig fornøyd med å introdusere dere for PB revyen...

Ja, normalt, er det å skrive en artikkel om en revy både raskt og enkelt, men det var absolutt ikke tingen denne gangen. Reaksjonene, kommentarene og følelsene jeg observerte i publikum var, for å si det sånn, lett blandet. Så fort vi forlot salen fløt diskusjonene om showet. Alle førte til samme konklusjon: det var ikke

bra. Etter et par drinker i Johanne's med albuer hvilende på bordet, ble ordene mindre vennlige mot våre helt egne gentlemenn i kapper.

Gitt at det er få ting jeg nyter mer enn å skrive en artikkel som fornærmer et par stykker, burde jeg vært fornøyd ... Dessverre var det et problem: Jeg likte showet. La meg presisere: showet var ikke eksepsjonelt, men jeg kjedet meg ikke, jeg lo ... jeg var underholdt.

Selvfølgerlig kan en lure på om det er et godt tegn at fyren som ikke snakker et kvekk norsk likte showet, men la oss ikke tenke mer på det; vi går rett på sak.

Opptredenen begynte med en kort video som minnet om åpnings scenen av Mission Impossible eller Oceans 11, som introduserte medlemmene av PB, og deres angivelige ansvarsområder i foreningen som konspirerte for å forvrengte valgresultatene. Filmen var effektiv og publikum ble ganske gira. En kort tale fra PBs leder senere, og atmosfæren hadde roet seg betraktelig; men Rockeklubbens musikaliske overgang løftet

humøret. Sketsjene var morsomme mens de lystig gjorde narr av andre foreninger og kor fra tid til annen. Ekstra 'credz' til trylletriksene som fikk folk til å le med sin målrettede absurditet. Showet endte til slutt med den værste fremførelsen av 'Gangsta's Paradise' by Coolio jeg noen gang har hørt. Jeg kan forsvare showet, men ikke akkurat det. Gutta er ikke et kor, så vi kan unnskyldte dem for det; men etter den fremførelsen, lurer jeg på om jeg noen gang kan høre sangen igjen uten et Vietnamaktig flashback.

Til syvende og sist ble kanskje ikke PB revyen hyllet av kritikere, men den klare likevel å gi en kveld med underholdning og moro for de som var til stede, uavhengig av språkbarrierer eller kritiske meninger. Noen ganger kan litt latter og lettbeint moro være tilstrekkelig, og dermed gjorde PB revyen opplevelsen hyggelig for noen, selv om den kanskje ikke levde opp til forventningene for andre.

Foto: Samfunnet i Ås, Thea Samskott

Foto: Samfunnet i Ås, Frøya Torp

Unity -revyen:

Rumper, rumper, rumper

Foto: Samfunnet i Ås, Hanne Rabbås

Vi kunne ha utdypet tittelen mer, men la oss være ærlige ... Unity lover oss alltid rumper på hvert eneste show; det er det som er forventet, forespurt, og det er det Unity leverer til oss i en revy så frekk at det er morsomt. Et Broderskapet Unity-show er et trygt valg; det er ingenting som forbauser oss, de leverer akkurat det vi forventer, men det er alltid like morsomt og letthjertet.

Men nok om det, la oss holde oss til showet og dets innhold. Showet startet med et lite introduksjonsnummer til AD/DC's 'Back in Black'. Atmosfæren var allerede bra, og så (og dette er en av de setningene jeg aldri trodde jeg skulle skrive i mitt liv) ble det vist en video av de fleste av Unity løpende rundt nakne, kjøre scootere, alt vist til Western-musikk og med et matchende scenedesign. Det er i øyeblikk som dette at du tenker det bare kan være to mulige forklaringer: Det er enten et genipåfunn eller så er det forferdelig. Ut ifra publikums reaksjoner å dømme, som varierte fra latter til forbauselse, er nok første forklaring den riktige.

Til slutt dukket de som forventet opp i Adams klær, og uten et minutt pause gikk de i gang med en koreografi like grafisk som den var full av rumpeballer. Imponerende akrobatikk, en smule flammeteknikk, gymnastikkøvelser, felles innsats for å alltid holde snabelen skjult ... kort fortalt, en entré som levde opp til deres rykte.

Så var det tid for noen sketchopptredener av tvilsom kvalitet, som tydelig ikke overbeviste alle. Jeg er vanligvis en veldig åpen og mottakelig tilskuer, men den 5-10-minutter lange scenen med to gutter som tilsynelatende onanerte, bare for å innse at de rensat gevær på slutten ... Gjengivelsen av 'Jeg er bare Ken' rett etter løftet heller ikke showet til nye høyder til tross for en topp scenedirektør.

Det var den korte og ertende strippingen som fikk showet på skinner igjen, med en godt gjennomført koreografi. Etter det fulgte en solid reproduksjon av Linkin Park's 'Numb', fulgt av en likeså godt gjennomført opptreden av Cascada's 'Every time We Touch'.

Dessverre kunne ikke kvaliteten vare for evig, og showet endte med sitt verste nummer: en video, så bisarr at det ble kleint, parodierte United Aid med en viss dårlig smak. Før dette var det lenge siden jeg hadde følt meg så ukomfortabel. Jeg skjønner fortsatt ikke hvordan noen kom opp med den idéen, foreslo den, og at den ble akseptert av en hel gruppe uten å bli stilt spørsmål ved i ukesvis, kanskje til og med måneder, uten at noen innså at det var problematisk. Showet kunne virkelig ha gjort seg uten denne finalen.

Hvis vi ser bort ifra den kleine avslutningen, levde Unity-revyen opp til sitt rykte som et frekt, latterfylt spetakkel. De energiske og godt gjennomførte opptredenene som ga et varig inntrykk. Til tross for det siste feiltrinnet, sørget Unity for å levere det publikum forventet (rumper), noen ganger på ukonvensjonelle måter. Kvelden forble en underholdende og minneverdig opplevelse.

Tpo
Journalist

Natalie Nazareno
Oversetter

Feminin & Fornem-revyen:

F&F langt om lenge

Martin Hansebråten
Journalist

Foreningen Feminin og Fornem (F&F) har jubileum! De er hele 15 år gamle, og feirer denne store begivenheten med en revy. Jeg sitter generelt igjen med en følelse av at den ikke var så verst.

I denne anledning hadde de fylt Aud.Max. såpass at man nesten kan si det var fullt. Vill jubel brøt ut når introvideoen ble vist, noe som var berettiget. Denne videoen, som gikk på kjenningsmelodien til fjernsynsprogrammet 'Friends', introduserte alle medlemmene i F&F på en super måte. De tok heller ikke seg selv så høytidelig, og det var en del selv-roasting; noe som skapte en god atmosfære blant publikum.

De eldre studentene blant oss opplevde kanskje noen déjà vu øyeblikk. Dette var med vilje. Siden dette var en jubileumsrevy, hadde de valgt å gjenbruke noen av de bedre sketsjene sine fra tidligere revyer. Noen tidligere foreningsrevyer har valgt å gjøre det samme, men det har bare vært et resultat av manglende kreativitet. Dette var

ikke tilfellet denne gangen. Denne gangen var det for å vise frem sine gamle kunster, og det fungerte særst godt.

F&F spilte mye på sex. De hadde sin tradisjonelle vaffeldans, noe som tilsvarer Unity sin pingpong-greie. Vafleene var av papp, så ingen vafler ble skadet under revyen. De hadde og en tid(tits)sketsj som hadde mange puppevitser. Noen av disse var til og med morsomme! Mer ønsker jeg ikke å gå inn på, men noen av gutta i bodegaen etterpå beskrev revyen som en "Thirst trap". Hva dette betyr vet jeg ikke.

Frøknene kostet til og med på seg noen sangnummer; med sang i løs forstand. Det var en slags ode til nye unge gutter på Ås. Tydeligvis er det noen blant de eldre studentinene som har 04-ere som en slags nisje. Et annet sangnummer var en ballade til Unity, som kan beskrives som ganske kjærlig, men unektelig klein. Dette var en stor motsetning til Unity-revyen uka før, som var mest om det kroppslige ved F&F. Dette sier kanskje noe om samfunnet

generelt. Eller hva det sier vet jeg ikke, men noe sier det.

Noe jeg savner i revyen er et slags gjennomgående tema. Tittelen var jo F&F for livet, så en skulle forvente mer Sit-Com parodier. Det var et par sketsjer med en slags Sit-Com stil, men det var ikke gjennomgående.

Det var også fredag den 13, noe som de dro frem et par ganger i revyen gjennom å bruke mannen med låen. Han dukket opp i et par av sketsjene, men det kom aldri noen punchline av det. De hadde en sketsj hvor de stadfesta at de dreit i den røde tråden, men egentlig var de nære noe. Om ikke en rød tråd, så hadde kanskje en blå tråd fungert. De er inne på noe, men noe mangler, som gjør at en sitter igjen med en følelse av 'ikke så verst'.

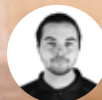
Terningkast: Sex.

Foto: Samfunnet i Ås, Vivian Jiang

KLUBBEN

Henrik Bakken
Journalist

Thale Jensen Hevrøy
Fotograf

Klubben, en høstkveld i oktober. Noen drikker øl og diskuterer høylytt, en kollokviegruppe sitter i hjørnet dypt fokusert med skole, og en fyr sitter for seg selv og jobber iherdig med å løse en rubiks kube. For å få en bedre forståelse av Klubben, satt fotograf Thale og jeg oss ned for en kort prat med komitésjef Frida Helstedt Håtteit, som nå har sittet som komitésjef i to av sine tre år på Klubben, og påtroppende komitésjef Julie Jebens Bakke.

Frida, hva er Klubben og hva tilbyr dere?

“Det er et veldig godt spørsmål, akkurat hva klubben er, men det er jo møtestedet for oss studenter egentlig: studentene sin felles stue. Vi har rett og slett vår egen studentkafé som er et passivtilbud på Samfunnet. Det er åpent hver dag på ettermiddagene og litt mer på formiddagene i helgene, også har vi servering av mat og drikke, vi har spill og bøker. Så det er en møteplass, en arena for å henge med venner, drikke kaffe, strikke litt, ja, alt mulig!”

Hva fikk deg til å starte her?

“Grunnen til at jeg begynte var vel egentlig fordi jeg var innom her i fadderuka mi for å kjøpe merch, og så tenkte jeg “det her var jo kult!” - og jeg hadde lyst til å være mer aktiv på Samfunnet.”

Hva slags utbytte føler du at du har fått ved å jobbe frivillig her på Klubben?

“Det er på en måte studentenes stue, en møteplass for alle som er på Samfunnet. Hvis man er her møter man folk man kanskje ikke ser ellers, eller mennesker man

ikke har sett på en stund. Du får mulighet til å henge med komitéen din og får et nettverk du kanskje ikke hadde fått hvis du ikke hadde vært med. Så jeg har fått mange gode vennskap som jeg ikke vet om jeg hadde fått ellers”

Julie, siden du er påtroppende komitésjef, er det noe du brenner for eller ønsker å fokusere på til neste semester?

“Det er jo litt det å fortsette med Klubben sin ånd da. Det at det er en hyggelig sosial

møteplass for studentene, et sted for oss å være som ikke er Campus, eller fest. Hvor man kan komme og få noe varmt i kroppen, noe godt å drikke og god mat. Og å fortsette på det å få enda flere folk til å komme hit, for det er fortsatt mange som ikke vet at vi eksisterer. Egentlig bare fortsette det vi har, også selvfølgelig bygge videre på det. Få enda flere folk til å komme og ha det koselig!”

Jentene forteller deretter engasjerende om markedsføring, hvordan de tror ‘jungeltelegrafene’ er løsningen på et sted som Ås og om et godt tips til festkvelder som de anbefaler folk å benytte seg av. Man kan nemlig få en fordel av å ‘vorse’ i Klubben, grunnet av en halvtimes overlapp med resten av huset. Man kan kjøpe drikke der frem til kl. 21 og sitte der frem til 21:30, gå ned via Uggenspranget, slippe den lange køen ute og bli visitert og sjekka for leg inne istedenfor. Jentene fremstår som enige om Klubben sine verdier og utviklingen videre, så noen drastiske endringer er nok ikke noe å vente seg når Julie tar over for fullt.

Etter både diverse eiere og navnebytter, fikk Klubben sin nyåpning i 2020 med Samfunnet som ny eier, slik det opprinnelig var. Komitesjefen som var en del av dette skiftet var Jardar Lindaas Bringedal, og det var derfor naturlig å snakke med han også.

Du har sett Klubben utvikle seg fra å hete Café Klubben og være driftet av SiÅs, til å i dag hete Klubben og være driftet av Samfunnet. Hva vil du si er annerledes?

“Då eg takka ja til å bli med på å drifte Café Klubben for Samfunnet så hadde eg eit par hovudfokus saman med mine gode kompanjongar Oscar og Hedda. Det måtte bli ein koselegare og meir intim plass, som var meir brukarvenleg. Ein kafé skal på ein måte vere ei ekstra stove, og då må det vera koseleg. Dermed tenkte me på korleis me kunne gjera det meir intimt, samtidig som det skulle bli meir brukarvenleg. Bokhyller var eit must, og fleire mindre bord, kor ein kan sitta åleine eller 2-3 stykk i lag. Så var det viktig å utnytta dei store vindauga å få opp barbord og stolar slik at ein kan sitte i vindauguet å følge med ute, eller jobbe på dataen eller lese i boka si utan å ta opp ein heil salong. Samtidig ville me gjere Café Klubben om til ein naturlig samlingsplass,

og ein plass kor studentane oppsøkte i seg sjølv, ikkje kun ein plass dei stoppa innom mens dei venta på eit møte eller anna. Namneskifte skulle vere det tydelege skiftet. Klubben hadde vore drevet i mange tiår av Samfunnet og var ein velkjent institusjon, men på slutten av 90-talet tok SiÅs over drifta og endra namnet til Café Klubben. No som Samfunnet igjen skulle drifte Klubben ville me markere det med å skifte tilbake til det gamle namnet, klare for å lage nye historier og minner i Klubben.”

HEPP HEPP fra KØBENHAVN!

I år var det danskene som arrangerte nordisk landskamp, og turen sto som alltid til forventningene. Vår trofaste bussjåfør Arild tok oss trygt ned til København mens festen gikk i bussen. Stemningen på vei ned er ikke målbar, se for deg 70 gira og spente nordmenn med flagget på brystet og minttuen i hånda! Uvurderlig. Den første dagen plasket vi rundt i bassenget og rodde så det sang, og gjett hva? Vi sanket inn gullmedaljer som om de var poteter i hagen. Deretter var det åpningsseremoni påfulgt av en tur på byen. En typisk nordisk deltager er lik i alle land, de er glade, sosiale og like beinharde på flaska som på idrettsbanen. Det var med andre ord ikke vanskelig å få seg nye venner!

Dag to følte som en sydentur, og vi drev med friidrett, fotball, tennis og ultimate frisbee. Ridningen viste seg å ha en latterlig vri, da danskens versjon av ridning var å hoppe over hindre med et kosteskaff med hestehode mellom beina. Heldigvis går alt med litt promille i blodet. Jentene og guttene vant gull i fotball, og vi viste frem vår idrettslige bravur på friidrettsbanen. På kvelden var det temafest: Cirque de Soleil.

Fredagen foregikk i idrettshallen der vi konkurrerte i håndball, innebandy, volleyball og basketball. Jentene kjempet seg til gull i sistnevnte. Turens siste temafest var å kle seg ut som noe på forbokstaven til landet sitt. På dette punktet i turen har man blitt en så god gjeng, både innad og

mellom landene, at vorset og festen gikk som en drøm. Ingenting kan måle seg med ekte nordisk stemning på fest! *chefs kiss*

Etter finale og seier for damene i håndball på lørdagen var det duket for avslutningsseremoni og bankett. Endelig var det tid for å kåre Nordens beste land, og vi kan stolt meddele at pokalen nå er der den hører hjemme. NORGE TOK GULL I NORDISK LANDSKAMP 2023! «GULL OG HEDER, KNALLGODE NORDMENN» og vår trofaste «Hepp Hepp» ble sunget så det ljomet i lokalet til langt på natt. En verdig avslutning på turen, med andre ord.

Til tross for en bunker av en overnattingssal og vegansk diett klarte danskene å stille i stand en heidundrane fest som varte i fire dager. Jeg tror de fleste sitter igjen med minner av at de har prøvd seg på idretter de ikke har spilt før, vunnet medalje, fått nye venner og drukket seg til lykkepromille hver eneste dag. Og så sitter nok minnet litt ekstra godt når man kan gå ut med pokalen hevet høyt over hodet. Vi gleder oss allerede til neste år, og skal bevare seieren etter beste evne slik at Geggen forblir stolt.

Takk for oss, køben!

Eline Furseth

KONTORFLØYA

Rai hai!

No har UKA i Ås ansatt alle sine komitèsjefar og UKEorganisasjonen nesten opp i 100 frivillige - wiho! Vi er allereie inne i ein ny rekrutteringsperiode så no er det berre å gripe sjansen til å bli med på eit heidundrande 100-års jubileum! Det ligg eit utvalg NK og Funksjonær stillingar ute på nettsida til UKA i Ås, om nokon av stillingane vekker interesse er det berre å sende i veg ein søknad! Denne hausten har du og moglegheit til å bli med i sjølvaste UKErevyen, du har no sjansen til å sette ditt preg på eit storarta show. Er det noko du ønskjer å bidra med til UKA i Ås 2024 så er det berre å sende inn ein søknad. For at festivalen skal kunne gå rundt treng vi nettopp deg som frivillig! Bli med på moroa du òg, søk UKA i Ås 2024! Og hugs; kor var du då UKA i Ås fylte 100 år?

Sidan sist har vi i Næringslivsutvalget ved NMBU (NU) arrangert Karrieredag Haust. Vi i styret er kjempenøgde med dagen, og tykkjer det var utruleg fint å sjå så mange engasjerte og nysgjerrige studentar rundt om på huset. Vi håpar alle fekk snakka med dei bedriftene dei ynskte og fekk godt utbyte av dagen. No ser vi fram til neste arrangement, nemleg Kvinner i leiing den 24.oktober i Johannes! Dette blir ein inspirerande kveld med panelsamtale og mingling. Håpar vi sjåast der! Det er heller ikkje lenge til GF der det skal veljast inn ny leiar, administrasjonsansvarleg, marknadsføringsansvarleg og sponsoransvarleg i NU. Dersom du er nysgjerrig på nokon av desse stillingane er det berre å ta kontakt med dei sitjande!

Høsten har endelig inntatt Ås, men kulden hindrer ikke Samfunnet fra å kjøre på med sin vanlige drift. Siden sist har vi hatt flere intimkonserter og revyer, hvor foreningslivet har fått vist frem noe av det beste ved det sosiale livet i Ås. Stentorbodega ble arrangert med nydelige toner av "Jeg og n' Thorvald" som fylte bodegaen som vanlig. Veldig passende arrangerte vi også en utsolgt Karaokekveld, hvor stemningen var god, og sangutvalget var enda større! Årets Oktoberfest av stabelen den første mandagen i oktober, hvor Aud.Max. igjen var fylt opp av danseglade studenter i sine lederhosen og dirndl. Det ble som vanlig servert både øl, bratwurst og pretzel! Vi gleder oss allerede til neste gang. Sist, men ikke minst, må det påpekes at det nå bare er 4 uker til GF!! Det venter spennende saker på agendaen, inkludert valget av nye medlemmer til Samfunnsstyret. Vi gleder oss, og håper at du stiller til valg!!

Ingeborg Tuften

UKEsjef for UKA i Ås 2024

Birte Una Liset

Leder av Næringslivsutvalget ved NMBU

Maja Raz Karterud

Leder av Samfunnet i Ås

STUDENT-TING

Gratulerer så mye til NMBUs nye rektor, Siri Fjellheim! Lykke til med gjerningen, vi ser fram til å arbeide sammen med deg for å sikre at NMBU fortsatt skal ha Norges mest fornøyde studenter! Høstens studentvalg nærmer seg, og vi er på utkikk etter mange flinke mennesker som kan representere studentene i fakultetsstyrene og i universitetsstyret. Kjenner du noen som er strukturert, har meninger og som ikke er redd for å løfte dem! Da bør du spille inn navnet deres til studenttingets valgnemnd, så de kan ta kontakt med den det gjelder. Studentdemokratiet er summen av alle engasjerte og flinke mennesker som bruker av sin tid for å representere studentene, og vi gleder oss til å møte nye ansikter denne høsten.

Wilhelm Olav Anthun, Martine Bingen og Camila Noel Moreno

Studenttingets Arbeidsutval 23/24

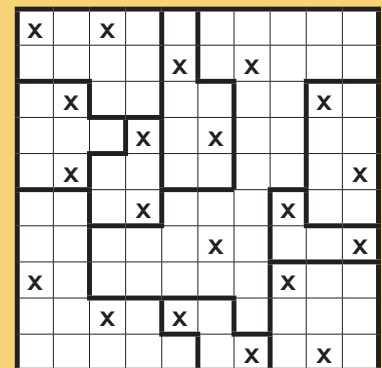
SPILLSIDEFASIT TT07

Ordgate "En hilsen fra posen med pant du har stående på verandaen":

Hjelp vi regner vekk

Sætras gaveutdeling:

1-I, 2-G, 3-D, 4-B, 5-H, 6-L, 7-J, 8-K, 9-C, 10-G, 11-A, 12-F,

PRESTEPRAT

Det er ingen tvil om at høsten er her for fullt. Været varierer, det er grått og vått og innimellom solfylt og fint. Jeg er i utgangspunktet ikke veldig begeistret for høsten, men selv jeg må innrømme at på de mest hustrige dagene, når vinden uler rundt hushjørnene, og mørket senker seg så jeg kan tenne lys og sette meg til med et pledd, ja, da kan til og med jeg kose meg litt.

Mange synes høsten er en tung tid. Alt føles litt tyngre og litt mørkere. Dagene blir stadig kortere, kroppen får mindre sol, og dermed mindre D-vitamin. Det er naturlig å kjenne på at humøret også synker.

Det får meg til å tenke på en av min barndoms favoritter, Sesam Stasjon. Jeg elsket det, og aller best likte jeg dukken Alfa. Jeg kan enda huske hvor stort det var å få komme på besøk på stasjonen – og ikke minst den dagen mamma kom med hjemmelaget Alfa-kostyme til meg!

Jeg lærte mange viktige ting fra Sesam Stasjon, og ofte fra sangene deres. Og her kommer sangen som dukker opp i møte med høsten:

«Det gode blir bedre når det deles,
det tunge blir lettere når vi er fler,
en sorg blir mindre mellom venner,
en vits blir flottare når noen ler!»

Det tunge blir lettere når vi er flere. Når du kan få dele tankene dine med noen, enten det er bekymringer, sorg, uro, eller bare følelsen av at et eller annet gnager litt, så kan det gjøre at det blir mindre tungt å bære. Og når du opplever noe som kan være fint eller bra, kan det også være godt å få dele det med noen, det er som om ting blir enda litt større når vi får lov til å fortelle om det til noen.

Jeg håper du har noen du kan dele dine fortellinger med. Og hvis du kjenner at det kunne være fint å gjøre det med noen «utenfra», så er du alltid velkommen til studentpresten. Nå i høst er jeg vikar i den stillingen, og jeg er tilgjengelig for samtale på studentprestkontoret, ved siden av stillerommet i kjelleren i Urbygningen. Jeg vil ikke ha fast treffetid på kontoret, men du kan kontakte meg på ingrid.ulvestad.oygard@nmbu.no, så gjør vi en avtale (e-posten endres i løpet av høsten, google studentprest NMBU så finner du oppdatert adresse).

Måtte du få en høst med flest mulig lyspunkter og lyse dager. Og trenger du noen å snakke med – ta kontakt!

- Jane Christin, vikarierende studentprest ved NMBU

Jane Christin er vikarierende studentprest ved NMBU. Studentpresten har kontor i kjelleren til venstre i Urbygningen. Studentpresten er tilgjengelig hvis du skulle trenge noen å snakke, diskutere eller rådføre deg med.

Avtaler gjøres med Jane: jd352@kirken.no

Foreningsprat

Har DU lyst til å danse, synge og høre på GOD musikk?

Da har vi i Studentstorbandet ved NMBU St. 1912 en GOD nyhet!

Vi spiller kovnsert 10. november i Aud. Max. og kan love GOD stemning og mye GOD musikk. Det blir disco, swing, jazz og pop, og kanskje enda mer! Så få på deg danseskoene dine og kom deg til Samfunnet 10. November!

Hilsen

Studentstorbandet ved NMBU St. 1912

Hei folkens! v

August fløy forbi med fullt lagsprogram, inkludert grilling, spillkvelder, minneverdige turer og ikke minst, våre legendariske lagsmøter med mange nye ansikter.

Selv om grillsesongen nå er over, har vi i Laget noe spennende på gang. Lurer du for eksempel på hvordan man kan tro på en 2000 år gammel bok? Eller hvordan man forklarer at Gud er god når det skjer så mye vondt i verden? Den 8. november arrangerer

vi "Grill en kristen" hvor du er velkommen til å stille de spørsmålene du måtte ha til et panel med kristne! Vi skal være i Festsalen på Ur-bygningen klokka 12:30. Ingen spørsmål er for store eller små:)

Og husk, på torsdager er du alltid velkommen til Ås menighetshus kl. 19 på lagsmøte! Ta turen innom for god stemning og kanskje til og med litt visdom fra bibelen.

Med vennlig hilsen

Laget på Ås v/ PR-ansvarlig Ragnhild

Skaal FFD!

Skaal Skriver!

Skaal \$paregris!

Skaal Hunkatter!

Skaal Qlturelle samt Xklusive

Skaal Pusekatter!

Skaal Toravvvv samt Thorvald!

Naa haver Foreningen Hunkatten hatt sin 63. Bursdag svamt ønsker Vi at dele af vaare Erfaringer for den beste Feiringen!

Her følger de 10 Bursdagsbud.

Du skal ei have andre Guder end Felix.

Du skal alltid have Feshodeplagg paa.

Du skal holde Bursdagen hellig.

Du skal have en Bursdagslek paa lur.

Du skal ei slaa ihjel nogen andre end gemene Piñataer. Du skal have rikelig med Ballonger i Qlturelle Farger.

Du skal have rikelig med Matriser Fristelser.

Du skal danse Jenka med Livet som Indsats.

Du skal ei begjære din Nestes Gaver.

Du skal efterstrebe at faa med dig en af de

beste Godbitene hjem. Da varer Morroa lenger! Skaal for at fylle Aar med Glans samt Glæde!

Qlturell Hilsen Muskatt Ingrid, PR Ingeborg, Pusekatt Julie, Pusekatt Turlid samt Pusekatt Vishnuv

Det har vært noen travle uker

Og vi har luktet som noen kuruker

På vors med Rævne hadde vi mange leker

Limbo og sang bedre enn de fleste diskoteker

Gratulerer til Unity med en fantastisk revy.

vDere fikk tiden til å fly

En gjeng kjekke menn i sort

Som kommer hjem med en hjort

Vår egen revy er over for denne gang

Og for et engasjement!

Håper anmeldelsen fra Tuntreet blir god

Eller liker de PB bedre mon tro?

10. oktober var verdensdagen for psykisk helse. All snacksen som ble delt ut ga oss nesten frelse. Men det er viktig å minne hverandre på. At om man trenger det, er det alltid hjelp å få

Nå skal vi til Trondheim som Feminin & Fornem

v

For å besøke vårt kjære mannelem

Og gi dem en klem...

Forfatterfrøken

Høsten har for fullt ankommet Ås, og vi går stadig mot mørkere tider.

Den 10. oktober ble verdensdagen for psykisk helse markert som minnet oss på viktigheten av å ta vare på hverandre og skape meningsfulle øyeblikk sammen.

På samme dag hadde Collegium Alfa bursdag, og 12-årsdagen ble feiret med tapas,

kake og Unity-revy. Hipp, hipp, hurra!

Siden sist har vi også løpt 300m øl, og testet de kunstneriske ferdigheter i aktegning sammen med Mannskoret Over Rævne.

Jentene i gull og sort har også fullført opptak av nye tilskudd til foreningen, og ønsker 5 fantastiske jenter velkommen til foreningen.

Det skjer mye morsomt framover, blant annet skal vi på gulltur.

Så følg med på sosiale medier på hvor ferden går- Vi gleder oss!

Koneklubben høres kanskje ut som en stereotypi, noen som følger en litt udatert ideologi. Men når det gjelder et moderne koneemne, er det et par ting vi må nevne.

For det første er hun snill, men hun vet hva hun vil. Hun er ikke redd for å by på seg

selv, og er ei heller veldig formell. Hun er beredt for enhver anledning, det gjelder alt fra passende bekledding, til ha med kondom for å hindre spredning!

Ja du tror kanskje vi kun bedriver strikking og botanikk, men her byr vi på alt fra drikking til erotikk!

Hun takker ikke nei til en fest eller 10, hun smiler pent for å få gutta på gli. Problemet er bare at man må ha litt kontroll, med promille i blodet er det ikke lett å skille prins fra troll!

Med vennlig hilsen
Koneklubben Freidig v/
Nestsjefskoneemne

Heia gutter og jenter!

Det er en stund siden forrige oppdatering, og mye har skjedd i Rockeklubben siden da. Først og fremst har vi et nytt styre, bestående av 5 medlemmer! Det betyr at vi kan legge innsatsen i vårt eget ekspertområde, og få til mer enn noen gang før. Videre har klubben nå oversteget 50 medlemmer!

Det nye styret ser verdien av det sosiale aspektet ved klubben, som tidligere har vært delvis overskygget av andre aspekter ved Rockeklubben. Så langt har vi hatt to vorsk før ulike arrangementer, og vi har ingen planer om å stoppe å arrangere vorsk med det første. Like rundt hjørnet har vi et internt arrangement planlagt på Samfunnet. Det er planlagt å bli den største begivenheten vi har dette semesteret. Ellers ser vi fram til å kunne spille gigs i nærmeste fremtid.

Vi har også laget noen fine patches, perfekt til battlevester og annet rockeutstyr, som viser verden at du er en del av Rockeklubben.

Hvis du er musiker, en musikkentusiast, eller simpelthen liker å henge med musikkinteresserte studenter ville vi vært veldig glade for å ha med deg som en del av klubben!

Vi sees!

Vennlig hilsen,
Rockeklubben NMBU

Leder: David Brown

Høsten har kommet til Ås, og med den følger semesterets, årets, ja Tlåretts største begivenhet - FÅRestilling! Det er med stor glede vi kan fortelle at "Tilbake til FÅRtiden", showet som markerer vårt tiårsjubileum, avholdes i Aud.Max. den tredje november. I denne anledning har vi ligget i hardtrening siden vi kom tilbake fra sommerbeitet. Men - vi har så klart også tatt oss tid til diverse festligheter.

Siden sist har vi nemlig hatt både jubileumsfest og tapas og kanakas med broderskapet Unity. Vi er strålende fornøyd med begge disse kveldene, og kan melde om at Unity-gutta faktisk kan lage veldig god mat (hvem skulle trodd?). Oktoberfest ble i tradisjon tro tilbrakt med mannskoret over Rævne. I år, som i fjor, var dette en vellykket fest. Siden forespørselen vår om at BEde kunne ha hele festen hos seg aldri ble tatt på alvor i fjor, så vi oss nødt til å avslutte kvelden på samfunnet - hvor vi koste oss masse!

Vi brææakes på FÅRestilling!

Med vennlig hilsen
FÅRestillingskomiteén
v/ Revysjef Helene

Har du hørt at...

Beste FF revy jeg har sett

FF sier at hele Ås hater Unity? Pøh, det stemmer jo ikke... det er jo ingen som bryr seg om dem

bjarne

å drive med sau om dagen er skikkelig bjarne

Brunstkviga

Ikke et eneste sete var tørt etter intimkonserten med Rævne. Hilsen kvinne i brunst.

R.I.P

Kommer blondine i Skogveien 18B 3. etasje liten, noen sinne til å skru av bassen mon tro?

Autokorekten

blondinene*, og glemte du å bytte brukernavn? lol spamme harduhørtat much?

R.I.P

HVOR ER PUSEN BREDE ?!

hun er uteksaminert

så henne forrige uke, hun kom tilbake til sine første eiere

Sulten student

Knekk i psyken at det ikke er muffins utenfor Ur under psykisk helse uka

Observant leser

Alt for få narkomane som har sex på gata for tia

???

Viste du at grunnen til at du ikke får fyr på bålet ditt er din uvitenhet om viktigheten av feng shui før, underveis og etter påtenningen av bålet. Våre tips er pene farver, pene pinner eller kanskje et sett kinesiske løvestatuer. Med hemmelig hilsen

Knekken

Vær forsiktig når dere diskuterer gamle sportslegender på guttedoen på samfunnet. Har hørt at om man sier Oddvar Brå tre ganger etter hverandre foran speilet så dukker han opp og knekker nakken på deg...

Marius Müller (ikke skøytetrener)

I skrivende stynd befinner jeg, og min frende, oss forran innagen til «karaoke» på samfundet på ås... hva i alle fandens dager... vi hører «forelsket i læreren» men kommer ikke inn. En apatetisk ucalegon tar seg ikke hensyn til vårt innskudd (jeg ble kastet ut; er ikke medlem;; betalte 140kr) i samfundets felleskass. Fitte as.

slay?

En public service announcement til nye studenter og andre som ikke skjønner det: om du ikke er komité/sjefsliste på samf har du INGENTING å gjøre i komité-/sjefslistekøen ved inngang. Det er kun flaut for din egen del å prøve seg på feil kø - slutt å kaste bort folk sin tid, lær deg å lese og gjør deg kjent med hvor du har og ikke har gjort deg fortjent til å stå.

Hatrick B8man

Jeg har ting å gjøre (drikke øl).
Jeg går dit køen er kortest.
Respect the hussle bruh.

Kø-hater

Skulle ønske eika hadde en egen nettside med «hvor mange er på eika nå» så man kanskje slapp å stå i kø 50% av økta

Kø-hater

Det burde samfunnet ha og!

ØI elsker

Hvorfor kan ikke samfunnet integrere toppa bayer i barmenyen???

Campari + ØI = sant

Synes heller det ska serveres den edleste drikk som finnes nemlig øl og campari

ØI hater

Toppa bayer? Tenker du da 0,55 bayer eller bayer med strøssel på?

Bottom bayer gang out.

ØI elsker

Toppa bayer er jo 50% bayer i bunn og 50% pilsner på topp!!

Uka korrupsjon

Det synes ut som at ukestyret kun ansetter folk de kjenner

Nevø

Det er uheldig hvis folk konsekvent blir valgt bort til fordel for andre som bare kjenner de riktige folkene. Dette særlig om det er åpenbart at de som ikke blir tilbudt stilling egentlig er en sterkere søker. Likevel skal det sies at miljøet i Ås er lite, og engasjerte likesinnede ofte finner sammen før de får en sjanse til å engasjere seg som styremedlemmer og komitésejfer. At man kjenner noen sier hverken fra eller til om de kommer til å gjøre en god eller dårlig jobb. Det skal sies at dette er et problem også i den "virkelige verden". Ikke glem all ståheien når Stoltenberg ble utnevnt til sentralbanksjef. Dersom man mistenker systematisk nepotisme er det alltid lov å kontakte HR-sjef, de jobber for hele Studentsamfunnet.
<https://www.samfunnetiaas.no/si-ifra>

Har du tenkt på at....

Like barn leker best! Det er da ikke rart at kretsen til engasjerte og dyktige studenter deler de samme egenskapene. Eplene faller ikke langt fra stammen, men det gjør dem ikke til dårlige epler av den grunn?

Riktig

Velkommen til virkeligheten!